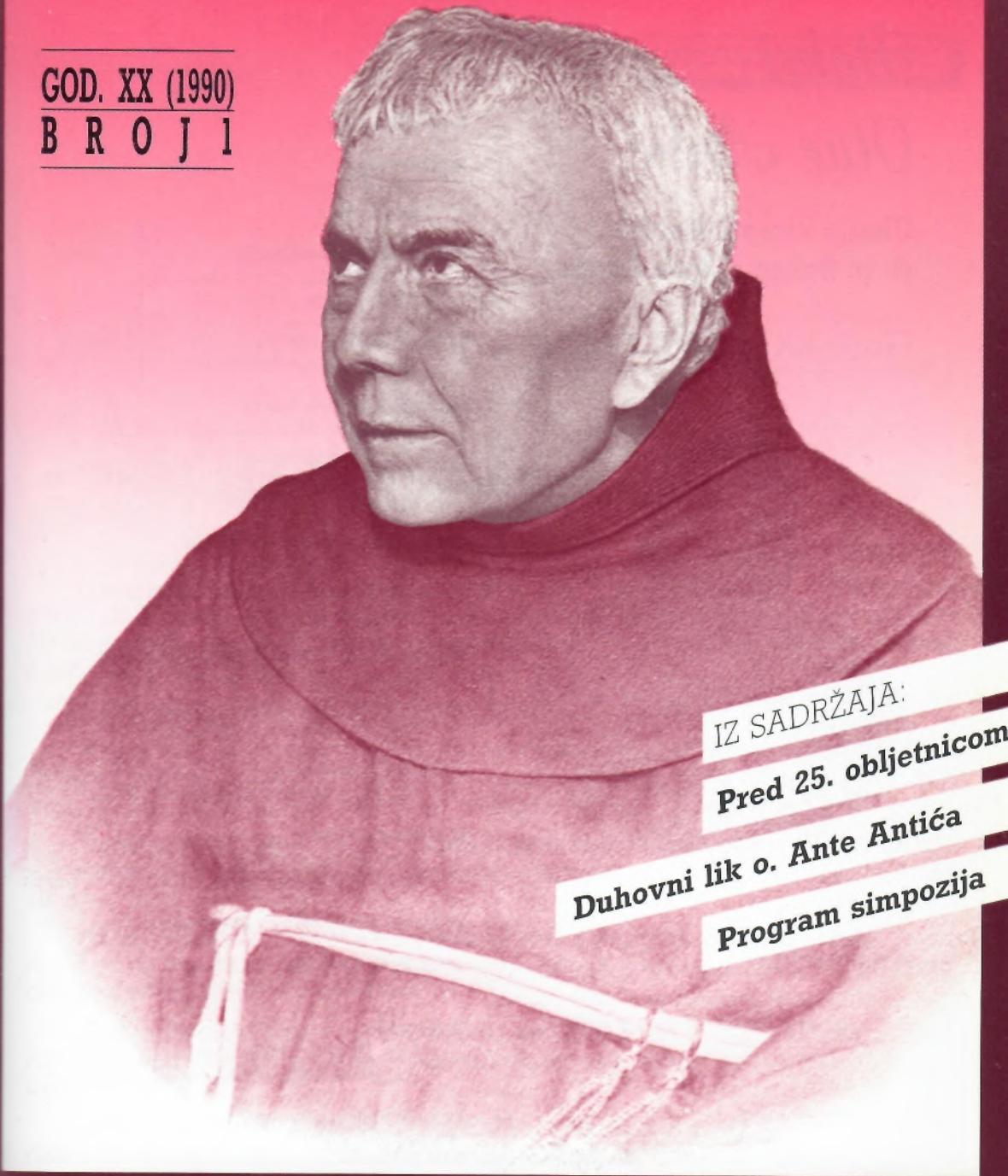

GOD. XX (1990)
B R O J 1

IZ SADRŽAJA:

Pred 25. obljetnicom

Duhovni lik o. Ante Antića

Program simpozija

Dobri Otae Antić

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTICA

Dobri Otae Antić

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg o. Ante Antića

God. XX. (1990) Broj 1

Slika na omotnici:

Portret o. Antića – God. 1966.
olovkom naslikao Z. Verić iz Osijeka

SADRŽAJ

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Liturgijski kalendar	2
Svetost obitelji (I. K.)	3
Beatifikacija i kanonizacija	
Današnji postupak proglašenja blaženih i svetih (fra Stjepan Vučemilo)	4
Crtice iz života o. Antića	
Fra Antine nove službe i teškoće (A. S.) ..	6
Duhovni lik o. Ante Antića	
Temeljne crte lika o. Antića (D. I.)	9
Biti svet – životna odluka o. Ante Antića (O. Ladislav Marković)	10
Otac Antić i Isus (fra Gabrijel T.)	11
Govori i predavanja o ocu Antiću	
Govor o. Stjepana Vučemila prigodom spomendana 19. obljetnice prijenosa tijela o. Ante Antića	13
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića	
Otac Antić bio je trajno sjedinjen s Bogom (fra Berard Barać)	15
Svetac i čudotvorac (fra Mario Jurišić) ...	15
U školi O. Ante Antića	
Pismo o. Antića Fini i Mariji Stipetić	17
Iz Vicepostulature	
Iz kronike Vicepostulature	18
Simpozij o ocu Antiću	21
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	23
Drugi Božji ugodnici	
Sluga Božji o. Lino Maupas	27
Naši uzori	
Anka Staničić – učiteljica i učenica dobrog oca Antića (dr. Karlo Jurišić)	29
Za našu pouku	31
Naši pokojnici	32

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanječeva 35, 4100 ZAGREB – Uređuje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo.
– Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanječeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 - Administrator:
s. M. Asumpta Strukar, Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja pretplata 16,00 din. Pojedinačni
broj 4,00 din. Za inozemstvo dvostruko. - Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih
poglavarja. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. –
Tisk: ERA- Titovo Velenje.

PRED 25. OBLJETNICOM

U prošlom broju ovoga Glasila već smo najavili da se 1990. navršava 25. godina od svetačke smrti o. Ante Antića. Sada već možemo reći da smo pred samim vratima te značajne obljetnice. Nije stoga suvišno da u ovom broju o njoj posebno govorimo, obavještavajući već sada naše čitatelje o nekim konkretnim oblicima kojima će se ona obilježiti.

U tom smislu svakako treba pročitati sadržaj rubrike IZ VICEPOSTULATURE.

Na ovom pak mjestu želim posebno istaknuti smisao i cilj spominjanja ove obljetnice. Nije to nikakav trijumfalizam. Ovaj i ne priliči skromnom ocu Anti. Činimo to u prvom redu zato da bismo sa sv. Pavlom mogli uskliknuti: "Bogu hvala na njegovu neizrecivu daru" (2 Kor 9,15).

Taj neizrecivi dar jest lik i pojava o. Antića, čovjeka koji je "mišlu i voljom uvijek bio sjedinjen s Bogom, a u isto vrijeme uvijek vedar i pun pažnje prema svima koje je susreao" (GK, br. 6/1966, str. 9.).

Sa spominjanjem 25. obljetnice pravedničke smrti o. Antića također ćemo pokušati što zornije, kako na znanstven tako i na popularan način, ozivjeti njegov evanđeoski lik i približiti ga današnjem naraštaju.

Time se želi proširiti glas o njegovoj svetosti, budući da je i on, uz njegove junačke kreposti, koje je po sudu osoba njemu poznatih u svome životu ostvario, također nužan preduvjet za njegov uspon na čast oltara.

Radi svega toga, dragi štovatelji Sluge Božjeg i cijenjeni čitatelji našega lista, i ovoga puta računamo na Vašu suradnju, posebno putem Vaših molitava, da bi ova jubilarna godišnjica njegove smrti donijela željeni plod.

Urednik

LITURGIJSKI KALENDAR

Godine 250., za vrijeme strašnog progona kršćana poduzeo rimskega carja Decije, biskup Kartage sv. Ciprijan pozvao je kler tog grada da svečano i na način mučenika proslavi i spomendane onih koji su u to vrijeme bili zatočeni zbog vjere i umrli u zatvoru (*Ep. 12,2*). Slično se činilo i po drugim mjesnim crkvama. A to je dalo povoda da su nastali prvi lokalni liturgijski kalendar ili popisi mučenika i drugih uglednih pokojnika kojih se godišnjica smrti htjela počastiti za vrijeme liturgije u dotičnoj mjesnoj Crkvi.

Svaka mjesna Crkva imala je svoj vlastiti kalendar ili popis vlastitih svetaca. Ali, kako su pojedine Crkve međusobno bile povezane, imena uglednijih osoba jedne Crkve već za njihova života bila su poznata i po obližnjim Crkvama do te mjere da su se i u liturgiji spominjala, a nastavilo ih se spominjati i poslije njihove smrti.

To se još više činilo nakon sv. Augustina, kada je pod njegovim utjecajem u Crkvi sazrelo uvjerenje da mučenike i druge Božje ugodnike ne treba samo spominjati, već i utjecati se njihovu zagovoru kod Boga (*Sermo 159,1*).

Tako su eto, pojedine Crkve u svoje kalendare uvrštavale i svece drugih Crkava, a one koje nisu imale vlastitih mučenika jednostavno su preuzimale one od drugih, stvarajući tako i svoje vlastite kalendare.

Štovanje, dakle, pojedinih svetaca malo pomalo prestaje biti vezano uz jednu Crkvu, već se proteže na sve krajeve gdje ima kršćana, na sličan način kako se i prije toga po cijeloj Crkvi štovalo apostole, sv. Ivana Krstitelja, sv. Stjepana i samu Bl. Djevicu Mariju.

Posljedak je toga i činjenica da u narednim stoljećima dolazi do tzv. općeg crkvenog kalendara.

Reforma je počela s rimskim kalendarom, posebno u doba Karla Velikog, kada je konačno napušteno načelo da se u pojedinim Crkvama štuje samo svece koji su označeni u krajevnim kalendarima. To je načelo još jednom službeno prihvaćeno godine 1563., na zadnjoj sjednici Tridentinskog koncila, kada su koncilski oci, uz liturgijske knjige, povjerili papi i reformu kalendara. Uskoro nakon toga uz rimski brevijar (g. 1568.) i rimski misal (1570.) bio je objavljen i opći crkveni kalendar za zapadnu Crkvu.

*Priredjeno prema talijanskom prijevodu
knjige DIE HEILIGEN HEUTE EHREN
Wolfganga Beinerta*

Svetost obitelji

Komentari Drugog vatikanskog sabora

Sabor govori o obitelji kao mjestu posvećenja bračnih drugova i roditelja. Oni imaju svoj poseban put do svetosti. Sabor ne kaže "muževi i žene", već "bračni drugovi", "kršćanski roditelji". Nema ih pred očima kao pojedince, nego kao obiteljsku zajednicu, u kojoj se Bogu ide zajedno s drugima. Pretpostavlja, dakle, da oba bračna druga žele i hoće svoje posvećenje, da to posvećenje hoće postizati zajedno s drugim podupirući jedno drugo. Sabor, dakle, ima pred očima pravu kršćansku složnu obitelj.

Jedino što se od njih traži jest ljubav. U dvije rečenice Sabor šest puta spominje riječ **ljubav i ljubiti**. Pavao VI. kao osnovnu oznaku bračnog života ističe međusobnu ljubav: "Po ovom velikom zakonu ljubavi trebaju se darivati jedno drugome, da bi se darovali zajedno". Ta ljubav proizlazi iz jedinstva ženidbe i tvori njezino jedinstvo, jer su bračni drugovi samo "jedno tijelo, jedan par, moglo bi se gotovo reći samo jedno biće."

Iako moramo reći da je djevičanstvo Bogu posvećene osobe objektivno uzvišenje od ženidbe, ipak ne smijemo nikad zaboraviti da se u konkretnom životu ne posvećuje čovjek prihvatajući objektivno savršeniji put, nego ukoliko je vjerniji Božjem pozivu na onom putu kojim ga je Bog pozvao, bilo to djevičanstvo ili obitelj. I za jedan i za drugi put bitna je **ljubav**: djevičanstvo bez ljubavi besmisleno je i egoistično,

svršava gotovo uvijek histerijom: život u obitelji bez ljubavi često je pakao.

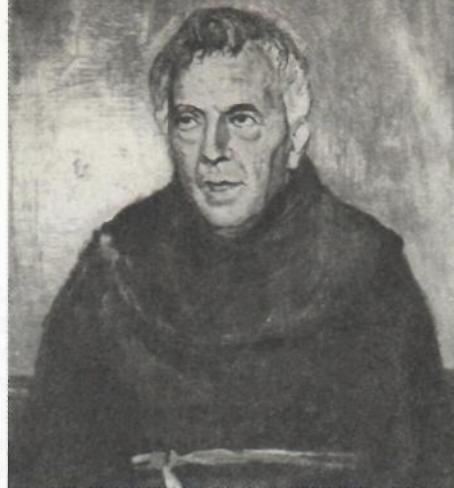
Danas je, međutim, možda potrebno upozoriti na pravo značenje izraza ljubav. Često se poistovjeti spolni čin s ljubavlju. Iako je bračni čin od Boga, iako je on u braku sveta stvar, ipak se seksualnim životom u braku ne iscrpljuje ni izdaleka ono što Sabor, govoreći o bračnim drugovima, naziva ljubavlju. Zato je krivo svesti ljubav između muža i žene samo na seksualni život. Oni moraju posjedovati uzajamnu ljubav kao dva slobodna bića različitih osobnih svojstava koja je Bog odvijeka zamislio i predvidio da se jednog dana susretnu, zavole i shvate da svoj život treba da provedu jedno s drugim, jedno za drugo. Život u obitelji traži vrlo mnogo zapostavljanja sebe, "podnošenje jedno drugoga" (Ef 4,2).

Uostalom, Pavao kaže: "Podložni budite jedni drugima u strahu Kristovu! Žene svojim muževima kao Gospodinu! Jer, muž je glava žene kao i Krist Glava Crkve - On Spasitelj Tijela. Pa kao što se Crkva podlaže Kristu, tako i žene muževima u svemu! Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti ... Tako treba da i muževi ljube svoje žene kao svoja tijela. Tko ljubi svoju ženu, sebe ljubi. Ta nitko nikad ne mrzi svog tijela, nego ga hrani i njeguje, kao i Krist Crkvu ..." (Ef 5,21-29).

I.K.

"Sa svećima je kao i sa svetačkim slikama: ne smijemo ih odbijati zato, jer su drukčiji nego ih mi zamišljamo... Svetac je čovjek, kakvim ga Bog zamišlja, kakva ga Bog ljubi, kakva ga Bog hoće. Svetac nam pokazuje, do koje li veličine i zrelosti, do koje li ljepote i izvrsnosti može čovjek da sazori. ... Sveci su potpuni kršćani. Oni predstavljaju Radosnu vijest Isusa Krista... Svetac djeluje u svojim djelima, ali odlučno je to, da nam on pokazuje Gospodina Isusa, da mi ne bismo zaboravili Isusov lik i da ne bismo pustili da izblijedi... Svecem biti nije to neka struka po izboru, nego je to dužnost svakog kršćanina. Za kanoniziranog sveca traže se herojske kreposti. Za nas, koji smo pozvani na svetost u svakidašnjem životu obiteljske sobe ili radionice, nekog uredu ili trgovine, dovoljna je požrtvovna vjernost."

Dr Ivan Kozelj

DANAŠNJI POSTUPAK PROGLAŠIVANJA BLAŽENIH I SVETIH

f) Ispitivanje svjedoka

U svakoj novijoj kauzi svjedoci su, bez sumnje, najglavnije dokazno pomagalo. Stoga i njihovu saslušavanju treba pristupiti sa svom ozbiljnošću. Prema najnovijim crkvenim uredbama to se čini na slijedeći način.

Prethodne radnje

Nakon što biskup od Sv. Stolice dobije "Nihil obstat", obavijestit će postulatora kauze da predloži svećenika sa solidnim teološkim i pravnim znanjem i koji neposredno poznaje različite okolnosti kauze, da taj u ime biskupa i kao njegov delegat ispituje svjedoke. Istodobno će postulator biskupu, uz promicatelja pravde, koji je već prije trebao biti imenovan, predložiti jednu osobu za bilježnika.

Ova trojica stvarno tvore sud (sudište) ili komisiju za ispitivanje svjedoka.

Pošto ih je biskup prihvatio, dogovorenog dana sva trojica trebaju pred biskupom položiti zakletvu da će dužnost vjerno vršiti i da će čuvati tajnu o svemu što će tijekom ispitivanja saznati.

Sjednici na kojoj polažu zakletvu prisustvuje i postulator odnosno vicepostulator kauze. On također polaže zakletvu i predaje popis svjedoka koji bi se imali saslušati, izjavljujući da si pridržava pravo da naknadno predloži i druge svjedoke, ako to bude korisno za uspjeh kauze. Ovoj sjednici prisustvuje i kancelar biskupije, koji će o svemu sastaviti zapisnik.

Ova sjednica smatra se prvom službenom sjednicom u nizu sjednica u kojima će se ispitivati svjedoke i pripremati materijal za Kongregaciju. Rado se naziva i početkom postupka za proglašenje jednog Božjeg ugodnika blaženim i svetim, makar to nije ispravno, budući da i svi drugi prije spomenuti čini ulaze u okvir toga postupka. U tom smislu taj "početak" redovito se i javno obilježava pismenim proglašenjem od strane biskupa s pozivom na molitvu za uspjeh kauze, pa stanovitom liturgijskom funkcijom koju predvodi biskup ili barem biskupov delegat.

Svojstva svjedoka

S obzirom na svjedoke treba imati pred očima slijedeće odredbe i njih se držati:

U novijim kauzama treba ispitati osobe koje su poznavale slugu Božjeg (*testes de visu*). Njihova svjedočanstva odnose se na njegov život i djelatnosti, na kreplosti ili mučeništvo, na glas svetosti i na čudesu, odnosno milost koje se njemu pripisuju. Ovima se mogu pridodati i svjedoci po čuvenju (*testes de auditu*), tj. oni koji su o istom predmetu čuli od svjedoka očeviđača, posebno s obzirom na glas o svetosti (Normae ... br. 17).

U starijim kauzama svjedoci se stvarno imaju saslušati samo s obzirom na glas o svetosti odnosno glas o mučeništvu i, ako je takav slučaj, o tome da se i u novije vrijeme časti dotičnog Božjeg ugodnika (Normae ... br. 15b).

U prvom redu treba ispitati krvne i druge srodnike sluge Božjeg, koji su s njime živjeli i bili životno povezani (*Normae ... br. 18*).

Ako se radi o slugi Božjem koji je pripadao kojoj redovničkoj zajednici, veći dio svjedoka treba biti izvan te zajednice, osim ako je druge nemoguće dobiti. (*Normae ... br. 13*).

Uz svjedoke predložene od postulatora treba ispitati i svjedoke "po službi" (*ex officio*). Ti su u svakom slučaju stručnjaci teolozi koji su ocjenili tiskana djela sluge Božjeg, pa povjesničari i arhivisti koji su pregledali netiskane spise i druge dokumente koji se odnose na slugu Božjeg. Oni pod zakletvom imaju posvjedočiti da su obavili sva istraživanja i sabrali sve što se odnosi na kauzu i da nijedan dokumenat ili tekst nisu oštetili (*Normae ... br. 21b*).

Kao svjedoke "po službi" treba saslušati i liječnike koji su liječili osobu za koju se tvrdi da je čudesno izlijеčena po zagovoru sluge Božjeg. Ukoliko se liječnici ne htjedu pojavit na saslušanju, treba ih nagovoriti da, i to pod prisegom (ako na nju pristanu) dadnu pismenu izjavu o tome o kojoj se bolesti radi, o njezinu toku i ozdravljenju, predloživši i nužnu dokumentaciju (*Normae ... br. 22a i b*).

Biskup ili njegov delegat, osim predloženih osoba, mogu saslušati i neke druge svjedoke, ako smatraju da će njihov iskaz upotpuniti istraživanja. Na poseban način trebaju saslušati osobe koje se kauzi protive (*Normae ... br. 21a*).

Kao svjedoci ne mogu pristupiti: a) svećenici u onome što su doznali iz ispovijedi; b) trajni ispovjednici ili duhovni vođe sluge Božjeg, čak i u onome što su u području savjesti (*in foro conscientiae*) doznali i izvan ispovijedi; i c) postulatori dok vrše službu.

Način ispitivanja

Svjedoci daju svoje svjedočanstvo na službenim sjednicama u nazočnosti triju osoba: biskupova delegata, koji postavlja pitanja, promicatelja pravde i bilježnika. Na početku saslušanja svjedok treba položiti prisegu da će govoriti istinu i čuvati tajnu o sadržaju pitanja i svojih odgovora, a na kraju prisegu da je u cijelom svom iskazu govorio istinu.

Biskupov delegat postavlja pitanja prije svega prema pitanjima (Upitnik) koja mu na početku sjednice predaje promicatelj pravde, s tim da može postavljati i druga pitanja koja mogu pomoći da se dođe do potrebnih činjenica i podataka, odnosno riješe različite teškoće (*Normae ... br. 16c*).

Suvišno je i spominjati da delegat nekim svjedocima ne postavlja sva, već samo ona pitanja na koja oni stvarno mogu odgovoriti, a ispušta sva druga koja prelaze okvir njihova poznavanja sluge Božjeg. Radi toga bilo bi dobro da se unaprijed pripremi "osobni karton" dotičnih svjedoka i pred biskupovu delegatu. Ako to nije učinjeno, prva delegatova pitanja odnosit će se upravo na osobe podatke svjedoka i njegovo poznanstvo sa slugom Božjim.

Vrlo je važno da se svjedoku da mogućnost da govori slobodno; pa i na dugu. Upravo zbog toga danas je dozvoljeno koristiti se i registratorom koji će snimiti tok sjednice da bi se poslije sjednice lakše i vjernije prepisao iskaz svjedoka.

Iskaz svjedoka, naime, svaki put bilježnik treba vjerno ispisati da bi ga na kraju sjednice glasno pred svjedokom pročitao dopustivši mu da nešto doda, izostavi ili izmijeni, ako misli da je potrebno.

Osim svjedoka, iskaz potpisuju i žigom svojih službi potvrđuju biskupov delegat, promicatelj pravde i bilježnik.

Na ovaj način ispituju se kako predloženi svjedoci tako i oni "po službi". Na istoj sjednici može se obaviti saslušanje više svjedoka tako da - nakon što su prije uredno pozvani - predviđenoga dana dolaze na saslušanje jedan poslije drugog. Na svršetku pak pojedine sjednice treba utanaciti datum nove, s tim da se o tome datumu obavijesti slijedećeg svjedoka i pozove ga se na saslušanje.

Na kraju ispitivanje svjedoka, a prije zaključka biskupijskog istražnog postupka, trebat će održati i nekoliko zaključnih sjednica, o kojima će kasnije biti govora.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastaviti će se)

FRA ANTINE NOVE SLUŽBE I TEŠKOĆE

Negdašnji đak Franjevačkog bogoslovnog učilišta u Makarskoj, mladi svećenik fra Ante Antić našao je u drevnom makarskom samostanu i svoju prvu službu, prvo redovničko i svećeničko iskustvo. O tome je već bilo spomena u prošlom članku: ali budući da je u životopisnim crticama ugodnika Božnjeg zabilježeno da je nakon dvije godine podmagistarske službe u Makarskoj jedno vrijeme boravio na Visovcu kao pomoćnik magistra i u Zaostrogu kao magister novaka te opet četiri godine u Makarskoj kao pomoćnik magistra bogoslova, uputno je i potrebno iscrpnoj promotriti spomenuto životno razdoblje fra Antina.

Treba najprije upozoriti da se prema općem franjevačkom zakonodavstvu o odgoju traži da magistar (učitelj) studenata posjeduje iste navlastitosti kao i učitelj novaka, odnosno novozavjetovanika. Mora,

naime, imati i pokazivati zrelost i prikladnost za službu, poznavati bit i značajke svećenickog poziva te sposobnost razumijevanja i poniranja u redovničku problematiku. Magistar je k tomu morao imati barem trideset i pet godina.

Podaci iz životopisa fra Ante Antića svjedoče o njegovu redovništvu, duhovnosti i opsluživanju Pravila i franjevačkih Ustanova. Budući da je bilo "iznad svega važno da naš mladi naraštaj vidí pred sobom uzor-redovnika", kako spominju ondašnji poglavari, treba razumjeti visovačkog učitelja novaka fra Vjenceslava Bilušića, koji je tražio fra Antu za svoga pomoćnika. Fra Ante je na Visovcu doista boravio kraće vrijeme, a zatim je izabran za magistra novaka u Zaostrogu (14. srpnja 1920.), gdje je novicijat premješten zbog talijanske okupacije Visovca. Provincijal fra Ante Cikojević zatražio je od vrhovnog poglavara Reda dopuštenje i oprost (zbog toga što nije imao kanonskih godina) kako bi mladi fra Ante mogao preuzeti odgovornu službu. Spominje fra A. Cikojević da "imamo mlađomisnika učena, razborita i zbiljski sveta", a predviđa "da će se na slijedećem definitijalnom sastanku on biti izabran za učitelja novaka."

Franjevački samostan i crkva sv. Franje u Imotskom

"Grad na gori" - IMOTSKI s dijelom modrog jezera

Vrhovnik Reda je u listopadu 1920. potvrdio izbor fra Antin za magistra novaka. Međutim, vrlo brzo nakon potvrde i dopuštenja iz Rima naš je fra Ante riješen svoje službe jer mu se naglo zdravje pogoršalo; za-mijenio ga je fra Bono Radonić.

Starješinstvo franjevačke provincije Presv. Otkupitelja uputilo je poslije toga mladoga redovnika krhkoga zdravju u lijepi gradić Imotski, središte velike Imotske krajine. Mještani često ističu da je malo koje naselje svojim smještajem i položajem toliko slično Franjinu Asizu kao što je Imotski. Jamačno su sljedbenici Asiškog Siromaha tako i doživljavali svoju imotsku redovničku zajednicu i nastojali su unatoč brojnim poteškoćama sačuvati svoj samostan i redovničke župe. Imotsko Bekijsko polje okruženo Biokovom, Čvrsnicom i Vranom jest poput krasnog perivoja u kojem je zrak čist i zdrav. Ljudi pak ponosni i pitomi. Vjerovalo se da imotski zrak i ugođaj pogoduju oporavku bolesnika, posebice plućnih. Zato su i franjevački samostan u Imotskom dolazili mladi oboljeli redovnici kao u svojevrsno utocište i liječilište. I fra Antu su poglavari, nakon što mu se pogoršalo zdravstveno stanje, uputili u Imotski. Stigao je tamo početkom jeseni 1920. Prema svjedočanstvu fra Antina redovničkog subrata: "Svežina ondašnje velike samostanske ograde sa stoljetnih kostelama, brije-

tim, jasenovima, osvježiše njegov slab organizam" (Fra Vjeko Vrčić, 20.10.1988.). Sačuvana su dva izvješća o fra Antinu zdravlju, koje kao da se u studenom 1920. nešto poboljšalo. U imotskom samostanu fra Ante Antić boravio je ponovno od 21. lipnja 1921. do 11. srpnja 1922.

Vjeran svome pozivu fra Ante nije bio izvan svećeničkih redovničkih obveza ni u Imotskom. Pronašla ga skupina dobrih duša koje je poveo u duhovni život, na put svetosti. Među onima koji su imali sreću da im fra Ante bude voditeljem u duhovnosti bili su i mladi redovnici koji su dolazili na oporavak, (primjerice, fra Nikola Gabrić, zatim učiteljice Kornelija Murvar i drugi).

Boravak u imotskom samostanu, dakle, bio je ploden i za fra Antu, za redovničku zajednicu, i za vjernike. Postoje o tome svjedočanstva, premda su rijetki još u životu koji su živjeli s fra Antonom u redovničkoj zajednici, a i oni koji su se koristili njegovim duhovnim vodstvom i njegovim duhovnim poukama i poticajima. Na mjestu gdje je bila sobica o. Antića visi danas njegova slika. Podsjeca stanovnike samostana i njegove goste na fratra koji je i tu puštao korijenje svoje svetosti.

Svakako, treba se složiti s tvrdnjom da se ne može u životopisu Sluge Božjega mimoći njegov boravak u

drevnom franjevačkom samostanu u Imotskom. Nije ni fra Ante zaboravlja Imotsko polje, Bekiju ni gradić koji mu je pružio zdravo i ugodno gostoprimstvo. Često je i kasnije navraćao onamo.

Oporavljen u jesen 1922. mogao se fra Ante povratiti u Makarsku. Tamo je nastavio vršiti dužnost

pomočnika magistra i prema odluci poglavara preuzeo je dužnost profesora ascetike, da bi godine 1925. preuzeo dužnost magistra.

A.S.

Imotski, 12/8 1919

M. P. Oče!

Kad P.O. fra Luke lijepe sam sproveo 4 doma.

U subotu na 9 o.nj. posao sam u Imotski i ostao do neobje popodne. Poslijev blagoslova upravo sam htio u sobe put Podbabog, kada potje mi krov ići. Tako sam bio prisiljen ostati u samostanu. Bratio sam dosta krov. P.O. Gvardijou probri - mu se je volnalo za lječnika, koji je odmah došao i prepustio mi praske ka restaru krov. Odmah sam legao. U noći na 2 sata spjet sam bacio krov; poslijev nje mi se povratio. Osni vrbačavajući krov ne čutim, da me što drugo bol ili mi smrta. P.O. Gvardijou i cijelu obitelj lijepe ne gledam i pari. Mu P. Oče, sovo je za me jedodan doktor dobrote i ljubavi Božje, koou i jedom poset, da drugo ne želim u ovaj bolesti nego da mi dragi Bog dade po nestupljivost i potpunu odonost u svoju sv. volju. Mostalani ja sam zadovoljan i miran.

Prosim Vas aerafinski blagoslov i ljubici Vaš
ocijsku ruku

Vas sam poslušni podčinilek

fra Ante Matić

Izvještaj fra Ante Antića o njegovoj bolesti.
Izvještaj je upućen mp. ocu Provincijalu iz Imotskog 18. kolovoza 1919.

Temeljne crte lika o. Ante Antića

Prošlo je 25 godina od njegove smrti. Velik broj njegovih suradnika, pokornika i prijatelja također je umro. Pomalo ih i zaboravljamo. Tek tu i tamo ih se sjetimo. Život je takav!

Kako je s fra Antonom? Živi li samo uspomena na njega ili nam njegov lik još uvijek izaziva iste zanose i predanje Bogu kao onda kada je bio među nama? Ako ne izaziva, svrha je ovog članka da pred našim očima fra Ante opet oživi, da opet bude prisutan u svim našim radostima i žalostima na mukotrpnim putovima našeg uspinjanja Bogu-jedinoj svrsi našeg života.

Srednjeg rasta, pognuta držanja, prosijed, toplog pogleda, prodornih očiju, koje poput rendgena ulaze u najdublje dubine ne tijela već duše. Takav je po vanjskom izgledu bio fra Ante.

Govor mu je ponekad bio ubrzan i zbog toga nejasan, ali uvijek kristalno jasnog i realnog sadržaja, bez fraza i uljepšavanja, sav okrenut Bogu; pa i onda kada se bavi "materijalijama", konkretnoj pomoći u tjelesnim potrebama.

Njegovo ispitivanje prodire duboko u dušu, ali tu nema nikakove radoznalosti ni iznenadenja, ne zadaje bol niti izaziva stid, ne ponizuje čovjeka u njegovoj bijedi, slabosti i grešnosti. Ma kako sve to bilo za pojedinca mučno, sve postaje materija koju odrešenje briše i uništava, a čovjek postaje sretan, pun Božje milosti. Fra Antina pak radoš nakon pomirenja duše s Bogom jest zarazna, prelazi na pokornika, jer se tu vrlo konkretno osjeća Božja ljubav, praštanje i mir.

Fra Anti se moglo sve reći, dapače moralo se sve reći; ali se i željelo sve reći, jer je to značilo zadobiti mir i sigurnost, ponovno doživjeti dostoanstvo čovjeka i djeteta Božjeg, osjetiti Božju prisutnost, koja je iz njega ižarivala. Fra Ante je nestajao da ustupi mjesto Isusu - jedinom Otkupitelju.

Ono što je za fra Antu bilo posebno karakteristično jest ono tako prirodno povezivanje duhovnog i materijalnog u jednu cjelinu - služenje Bogu i čovjeku. U malim stvarima je bio velik, a u velikim malen i poniran. Ništa mu nije bilo nevažno: svaki čovjek, bez obzira na položaj, jednako drag i vrijedan pažnje i truda jer je sve gledao kroz perspektivu vječnosti i vršenja volje Božje.

Njegovo ponašanje bilo je prihvatljivo za sve - i one koji su istinski željeli duhovni napredak, ali i za one koji

su od njega očekivali samo pomoć u nevoljama koje bi ih snašle. Ta bilo je poznato da fra Ante za sve nalazi izlaz.

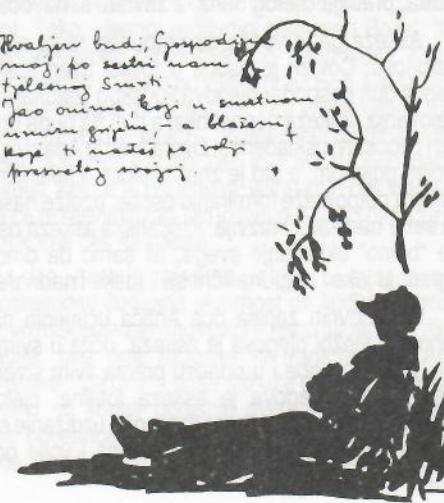
Zapanjivalo je kako je taj skromni redovnik, čiji je krug kretanja bio 50-tak metara (osobito zadnjih godina života), tako dobro bio upućen u sva vanjska zbivanja. Iako nikada nije imao vremena za radio, novine ili isprazne razgovore, bio je začudujuće suvremen.

Vidjeti fra Antu, a pogotovo boraviti s njime, pred njim se otvoriti značilo je dodirnuti nebo. Njegova sigurnost i mir prelazili su na čovjeka.

Fra Ante molitelj i patnik, redovnik i svećenik, čovjek s ljudskim potrebama i slabostima ulijevao je sigurnost u nesigurnost naših dana. Mogao je to budući da je sam bio siguran i čvrst, jer je Bog bio njegova sigurnost, a Marija njegova kraljica, odvjetnica, zagovornica i zvijezda vodilja.

Ovaj kratki i nepotpuni prikaz samo je uvod u daljnja razmatranja o tom svetačkom liku naših dana.

D.J.

Biti svet - životna odluka o. Ante Antića

S pravom se veli da kršćanin nije dobar ako u svom životu nije nikada zaželio biti svet. To još više vrijedi za jednog redovnika i svećenika.

Za slugu Božjeg o. Antu Antića treba reći da je ne samo iskreno želio biti svet, nego da to i najozbiljnije odlučuje. A ta odluka navodi ga na pravu askezu kao put posvećenja i na trajno vježbanje u poniznosti koja je temelj svetosti.

Ovdje ćemo se posebno osvrnuti na askezu o. Antića i na njegovu poniznost - te dvije temeljne odrednice i odluke već od njegove mladosti.

Naše tvrdnje ne kanim odkazivati iz pisama koja je pisao i slao raznim osobama, niti na temelju poslаницa upućenih njegovim duhovnim sinovima i kćerima, nego na temelju njegovih osobnih bilježaka koje je sebi zapisivao nakon svojih duhovnih vježbi.

Askeza o. Antića - put njegova posvećenja

Askeza općenito znači penjanje na putu svetosti. Askeza je bitna komponenta savršenog kršćanskog života, nadnaravne savršenosti - svetosti. Askeza je osobno, svjesno, dragovoljno, slobodno i iz ljubavi učinjeno nastojanje za postignućem savršenog duhovnog života putem odričanja, pokore, molitve, odcjepljenja od stvorova i žrtve. U životu o. Antića sve je to izraženo u njegovim pismenim odlukama nakon duhovnih vježbi, a u svagdanjem životu on je "zračio" spomenutim činima.

Askeza u duhovnom životu o. Antića počinje izjutra, prati ga cijelog dana, a završava navečer.

Askeza ga je vodila do potpunog rasta njegove osobnosti. Čovjek je osoba u tolikoj mjeri koliko je njegov duh gospodar njegova ljudskog i nadnaravnog djelovanja. Askeza ospozobljava duh da bude gospodari i uspostavi usklađenost života koju je Adam izgubio svojim grijehom, a što je znak zrelosti i jake ličnosti. Askeza poptomaže formiranju osobe, uzdiže naše "ja" da sebe nadvlađa i razvije. Kršćanska askeza ostvaruje "bolno" uklanjanje svega, ali samo da omogući izgradnju jake i potpune ličnosti ljudske i nadnaravne.

Iz duhovnih zapisa oca Antića učinjenih nakon duhovnih vježbi njegova je askeza očita u svim činima, u svako doba i u odnosu prema svim stvarima, tijelu i duši. Njegova je askeza totalna, cijelovita, opsežna. Njegova je askeza mrtvenje i uzdizanje svojih osjetila, vanjskih i unutarnjih, razuma i volje prema Bogu.

10

Poniznost o. Antića - temelj njegove svetosti

Ako se još dalje i dublje uđe u osobni duhovni život o. Ante, lako se zapaža da je već davno uznapredovao u krepotii poniznosti, i da je već davno došao do jasne spoznaje da je poniznost temelj svetog života.

U svojim bilješkama, nakon duhovnih vježbi, on o poniznosti tako užvišeno govori kao što čitamo kod svetaca ili istaknutih pisaca. Govori o potrebi poniznosti, o tome kako treba prihvatičati poniženja bez ljutine i strpljivo, voliti poniženja, tražiti poniženja ... Veli da je poniznost velika i važna vrlina, vrlina velikih duša, vrlina koja pribavlja toliko milosti i da je temelj i potpora za rast u ostalim krepostima. Ukratko, da je krepota koja nas približava Bogu.

Evo i nekih primjera.

Već u 33. godini života, godine 1926., nakon duhovnih vježbi piše: "S pomoću Božjom, spoznao sam da se neprestano imam vježbati u poniznosti" i dodaje: "Veseliti se, jer sam ništa, a Bog je sve, i nemam ništa, ne mogu ništa ..." Nadalje dodaje: "Vazda će se uz pomoć Božju i zaštitu nebeske Majke pred Gospodinom ponizivati na svakom mjestu ... To će biti ujutro prva misao pred Gospodinom Bogom ... Poniznost i podložnost volji Božjoj imaju zajedno ići ..."

Godine 1928. o. Antić završava svoje duhovne vježbe s gesлом i odlukom: "Totius perfectionis verissima regula est: Esto humilis et ubicumque te ipsum inveneris, relinque te ipsum: tj.: Najistinitije pravilo potpune savršenosti jest: budi ponizan i gdjegod nađeš sebe, ostavi sebe."

Istu misao sebi i drugima preporučivat će i ovim riječima: "Nema svetosti bez da najprije potpuno prezreš sebe, zaniječeš, zaboraviš i kad to učiniš ozbiljnom voljom, tad počinješ biti svet. Jer čovjek sve radije ostavi, negoli sam sebe."

Svoju želju i odluku za svetošću o. Ante je, dakle, zaokružio askezom i krepošću poniznosti, budući da je u askezi uočio put, a u poniznosti temelj svetosti.

O. Ladislav Marković, O.C.D.

"Misao da trpite sa Isusom, sa Marijom, sa svetom Crkvom neka vas jača u vjeri i pouzdanju, da će Gospodin sve primiti za vaše spasenje i posvećenje".

Fra Ante Antić, Pisma III/36,2

Otac Antić i Isus

Svakom dobrom poznavaocu o. Antića sasvim je jasno da je u svome životu bio usmjeren u dva pravca: na Isusa Krista i na besmrtnе duše. Sve više ulaziti u tajne Kristove ljubavi i Kristu privoditi besmrtnе duše, u njih unositi Krista to je njegov životni program, to je jedini sadržaj njegova života. Za njega će reći jedna redovnica: "U njemu smo zorno gledali ostvaren ideal sv. Pavla - svuci staroga čovjeka i obući se u Isusa Krista."

"Pravi kršćanin mora biti - kaže Papini - kopirač Krista, plagiјator Krista, sjena Kristova." A baš takav je bio o. Antić. Nadasve je ljubio Isusa Krista i njegovu divnu Majku Mariju. A što drugo znači ljubiti nego "sve dati Ljubljenome, postati njegovo vlasništvo, postati s njim jedna sama stvar" (Papini).

Za o. Antića reče njegov redovnički subrat fra Krsto Kržanić da je bio autentični sin Božji. "Uvjario sam se da je on sjajno ostvario bitnost kršćanstva - naslijedovanje Krista."

Tako velik domet - postati jedno s Kristom - ne postiže se odjednom. Na tome treba mnogo i dugo raditi. Gdje je početak te fra Antine želje i prijegorna rada, teško je utvrditi. Međutim, sigurno se zna da je još u novicijatu imao samo jednu želju: imitirati Isusa Krista, kopirati njegov bogocovječanski život, asimilirati njegovo Evanelje i živjeti prema nauku sv. Pavla: "Živim, ali ne više moje staro ja, nego Krist živi u meni!" (Gal 2,20). Ta je fra Antina težnja još više porasla u klerikatu, a kad je po svećeničkom ređenju postao "alter Christus - drugi Krist", nastojao je to i stvarno biti po najužoj povezanosti s Isusom.

Tu žarku želju svoga srca o. Ante je izrazio i ovim riječima: "Htio bih u Kristu, s Kristom i kao Krist proći još ovo malo vremena što mi je određeno da budem na zemlji... Nemam drugih želja, odluka nego se pretvoriti, preobraziti u Krista, da više nema mene, ništa moga ni u čemu, nego u svemu Krist." A znajući da tako veliku želju ne može ostvariti sam sa svojim slabim ljudskim silama, o. Ante moli pomoć Božju u tome prevažnom poslu: "Najviše prosim od Boga da mi udijeli milost svoje prisutnosti, da svatko koji dođe k meni da ne nađe mene, nego Isusa. Kad otiđe od mene, neka bude pun Isusa i Duha Svetoga." Na tu nakanu preporuča se i u molitve svojih pokornika: "Molite da svi koji dođu k meni ne nađu fra Antu, nego Isusa."

Da se ta fra Antina molitva doista i ostvarila, uvjerava nas, u ime mnogih, jedna redovnica koja je fra Antu dobro upoznala dok ju je vodio na putu prema savršenoj ljubavi. Ta redovnica s ushitom ovako piše:

"I mi smo svjedoci tome da Te je Bog uslišao. Svjedoci smo jer nikada nismo našli samo Tebe, predragi Oče, nego u Tebi, po Tebi i iz Tebe odsijevao je Krist. Isusa smo našli u Tvojem pogledu, koji je bio tako dubok i pronicav, koji je vidio u nutrinu naših savjesti i u budućnost naših dana. Kroz Tvoja posvećena redovnička i svećenička usta Isus nam je govorio. U tome smo sigurni. Bile su to riječi koje su strujale ravno iz Srca Isusova. Predragi Oče! Tvoje srce bilo je prepuno ljubavi i dobrote Isusove. Tvoje dobro srce, srce dragoga Isusa, divno, plemenito, redovničko-svećeničko očinsko srce tako nas je savršeno razumjelo."

Kako gore rekosmo, o. Antić je živo želio privoditi duše Kristu, u njih unositi Krista. Kao iskusni dugogodišnji odgojitelj, a još više kao onaj koji je zračio dobrotom i ljubavlju Božjom, mogao je i znao uvjeriti spremne duše da je Isus njihov Učitelj, njihov Put, Istina i Život. Tako jednoj redovnici piše pred Božić: "On (Bog) šalje svoga Jedinorođenog Sina Isusa Krista, koji je zajedno s Ocem od vijeka pravi Bog. On se učini radi Tebe čovjekom i postade tvoj vođa, učitelj, put, istina i život. Eto, u Isusu, utjelovljenoj Mudrosti Očevoj, dobila si vođu s kojim ćeš ići k svome cilju; dobila si učitelja, koji će te poučavati, istinu koju ćeš vjerovati i koja će te rasvjetljivati. On je tvoj put kojim ćeš stupati i život kome ćeš se nadati."

Iz fra Antinih pisama izbjija u svoj svojoj jednostavnosti čudesna sigurnost da ljudima prenosi Isusovo mišljenje za njihovu konkretnu situaciju. Takve situacije, bile one radosne ili tragične, fra Ante iskorištava da drage duše što uže poveže s Isusom. Jednako on koristi godišnje svetkovine, imendane, važne obljetnice i jubileje. Tako jednom svećeniku, svome negdašnjem gojencu, ovako čestita Božić:

"Čestitam ti Sretan Božić i Novu Godinu! Uvijek te Isus vukao, ispunjao, veselio i posvećivao kao svoga svećenika."

Ali, kao što je o. Antić živio u stalnoj povezanosti s Isusom, tako je želio da i drage duše stalno budu uz Isusa. Tako on piše jednom drugom svećeniku: "Da, uz Isusa, s Isusom imaći svagdje biti, bilo u celi (sobi), ili u školi, bilo u biblioteci, na ulici ili u crkvi - svagdje, uvijek, jedino s njime!"

Kao brižni otac fra Ante je svoju duhovnu djecu ne samo upućivao kako trebaju u Isusu i s Isusom hoditi, nego on njih i preporuča Isusu. Fra Ante ih stalno nosi u svome srcu, prikazuje ih Bogu dok adorira pred svetohraništem ili dok prinosi euharistijsku žrtvu, dok

moli krunicu, obavlja put križa ili neku drugu pobožnost. O. Antić moli za njihove razne potrebe: duhovne, tjelesne ili materijalne.

Fra Ante je katkad bio sasvim siguran da ga Isus čuje i da će se bez sumnje odazvati njegovim molitvama u korist ugroženih ljudi. Znamo i za slučajeve, gdje je u beznadnim situacijama teškim bolesnicima jamčio skoro ozdravljenje, pa i bez operacije koju su liječnici zahtijevali, što se kasnije ostvarilo. Ništa čudno ako se sjetimo njegove žive vjere u Isusa i njegove povezanosti s njime.

Na kraju, čvrstu vezu o. Antića s Isusom možda nam ipak najbolje ilustrira ono nekoliko pisama koje je o. Ante potpisao sa: Fra Ante = Isus.

Fra Gabrijel T.

SRCE SVECA NJEDRIMA MU BIJE

Slugi Božjem
o. fra Anti Antiću

*Kad pučina razjapila ralje
Bljesnu majci franjevačke halje
Pa i ime rodi se u kriku
Čudotvorcu Padove na diku.*

*Šepurine, njegvo gnijezdo milo,
I u grudi naše se je svilo
Grijući ptice Neba svakim dolom
Othranjene krotkošću i bolom.*

*Dak i novak, fratar i magister,
Ispovjednik revan i prezbitier,
Boga, ljubav žrtvu zemljom lije,
Sroce sveca njedrima mu bije.*

*Od Prvića pa do Lurdske Gospe
Nek se blagost fra Antina prospere:
Da nam svijetle fratri rajskog kora
Od Sljemeđa do Jadranskog mora!*

*Čuj nam, Jahve, vapaj stamen.
Amen!*

Zagreb - Travno, Božića 1989.

Joja Ricov

GOVORI I PREDAVANJA O OCU ANTICU

GOVOR VICEPOSTULATORA O. STJEPANA VUČEMILA PRIGODOM SPOMENDANA 19. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA O. ANTE ANTICA

U Zagrebu, 11. prosinca 1989.

U nizu večernjih razmatranja u devetnici pred svetkovinu Bezgrešnog začeća Blažene Djevice Marije, vicepostulator je govorio o temi: Budite svjetlost svijeta.

Nakon što je iznio razne biblijske tekstove iz Starog i Novog zavjeta koji govore o svjetlu, svjetlosti i svjetiljci u suprotnosti s tamom, tminom i mrakom i istaknuo da po Kristovu nauku svi kršćani trebaju biti "svjetlo svijeta", rekao je:

Draga braćo i sestre, ako je itko doslovno shvatio Kristove riječi "budite svjetlo svijeta", to su ih shvatili naši sveci i blaženici. I ako je itko trajno i neumorno radio na svojoj duhovnoj izgradnji, to su oni radili. Zbog toga su postali velike svjetiljke koje oko sebe šire jasno svjetlo i pokazuju put pravoga života u Kristovu duhu.

Pošto se zatim s nekoliko riječi osvrnuo na jednu veliku svjetiljku koja sjaj na obzoru naše Crkve - na sv. Ambroziјa, kojeg se spomenanog toga dana slavio, nastavio je:

Večeras želimo posebno istaknuti jedno drugo svjetlo koje je jasjalo u naše vrijeme, tu sasvim blizu nas, u našoj sredini. Želimo podsjetiti na svjetli lik o. Ante Antića.

Oni koji su o njemu nešto saznali i čuli, a pogotovo oni koji su ga sami vidjeli i doživjeli, znaju da se među najznačajnijim crtama njegova lika redovito ističe skromnost i povučenost, djetinja jednostavnost i nehijenjena poniznost, duh poslušnosti i posvemašnjeg podvrgavanja crkvenim poglavarima. Tako je, npr., o

njemu govorio dr. Ivan Kozelj ispred mrtvačnice na dan njegova ukopa.

Drugim riječima, nema kod o. Antića ni govora o nekakvu isticanju samoga sebe, pa ni o isticanju izvanrednih darova koje mu je Gospodin dao. Pače, sasvim protivno!

Poznavatelji o. Antića upravo zbog toga rado ga uspoređuju sa sitnom ljubicom. Ova je u cvjetnom vrtu među drugim cvijećem gotovo neprimjetna, ali svi prolaznici dobro osjećaju njezin ugodni miris.

Takov je bio i o. Ante: u sebi tih i jednostavan, prema van gotovo i neprimjetan, ali je oko sebe širio ugodan miris dobrote i raspoloživosti da svakome pomogne i da svakoga utješi. Zbog toga ljudi su ga brzo otkrivali i k njemu dolazili. To posebno vrijedi za zadnje razdoblje njegova života - za zagrebačke dane. Po riječima našeg uzoritog kardinala Franje Kuharića, ljudi su u Zagrebu naprsto osjetili da je među njima "čovjek Božji, kojemu mogu otkriti svoju savjest" - i pohrlili su k njemu. (Govor u Frankfurtu 8. ožujka 1987.).

Draga braćo i sestre, smatram da bismo našem o. Anti danas - kada se radi o njegovu uzdizanju na čast oltara - ipak učinili nepravdu ako, uz isticanje njegove poniznosti i jednostavnosti, ne bismo posebno istaknuli i to da je "poput divne zvijezde sjao na obzoru naše domovine". Bio je on upaljena svjetiljka na svijećnjaku, o kojoj smo na početku govorili; bio je "svjetlost svijetu" kakvi po Kristovoj volji trebaju biti svi njegovi sljedbenici. Takav je bio po svome uzornom kršćanskom i

svećeničkom životu; takav je bio kao učitelj i kao vođa na putu kršćanske savršenosti i svetotića.

To se isticalo odmah nakon njegove smrti, a ističe se i danas na različitim komemoracijama. To ističu i Antićevi životopisci.

Zbog kratkoće vremena večeras spominjem samo nešto od svega toga.

Ondašnji redovnički poglavar - provincijal Provincije presvetog Otkupitelja o. Jerko Lovrić, u oproštajnom govoru na dan Antićeva ukopa, između ostalog, istaknuo je da je o. Ante uvijek bio "lucerna ardens et lucens" (svjetiljka koja uvijek gori i svjetli); a već spomenuti dr. Ivan Kozelj istoga je dana kazao da učenici o. Antića "u njega gledaju ko u svjetionik i uzor pravog redovnika." Taj isti kasnije je u prekrasnom članku "Trebaju li nam i danas sveci?" oca Antu nazvao svjetlosti istaknuvši posebno da to svjetlo ne smije oslabiti, a kamo li se utrnuti, budući da još mnogi treba da na tom vrelu crpe svjetla i životne snage ...

O drugoj godišnjici smrti o. Ante drugi provincijal, o. Damjan Damjanović, tumačeći Kristovu tvrdnju "Vi ste svjetlo svijeta" (Mt 5,14) između ostalog je rekao: "Jedno ovakvo evanđeosko svjetlo, svjetlo divno i sjajno, svjetlo jako i neodoljivo bio je i Božji miljenik o. Ante Antić."

Drugi pak provincijal Presv. Otkupitelja o. Petar Čapkun, pet godina nakon smrti o. Antića a prigodom izlaska prvog broja glasila Vicepostulature "Dobri otac Antić", napisao je da je poslije smrti o. Antića nastala

"opća želja i žurba oko toga da ovaj svjetli lik ne bi isčezenuo, nego da i dalje živi kao uzor u koji ćemo gledati, kao moćna zaštita kojoj ćemo se obraćati, kao upaljeno svjetlo koje će s naših oltara osvjetljavati životnu stazu ..."

Kao svjetiljku u njihovu životu, kao Božje svjetlo ljubavi, svetosti i dobrote, kao iskru koja se pojavila u naše doba i brzo se rasplamsala, oca Antu doživjeli su i mnogi drugi Antićevi poznavaci, duhovna djeca i općenito njegovi štovatelji.

Evo samo dva-tri takva svjedočanstva iz Knjige dojmova: "Sretan sam da sam u svojem životu imao par puta prigodu razgovarati s Vama, oče Antiću! U Vama sam video Boga, Božansko svjetlo ljubavi, svetosti i dobrote izbjijalo je iz Vas. Bili ste slični Mojsiju kada se je vraćao s gore Sinaja ..." (M., student)

"Otcu Antiću ostvario je u svome životu ideal čovjeka ... Bio je ... svjetionik, koji nosi svjetlo - Krista - dušama ..." (M.I.)

"Bio je sol zemlje i svjetlo u tami". (M.P., bogoslov).

Uostalom, zar nije izšao i jedan životopis našega Sluge Božjeg baš pod naslovom "Svjetlo u tami!"

Neka svetački lik o. Antića i dalje bude pred našim očima kao uzor u koji ćemo gledati, kao moćna zaštita kojoj ćemo se obraćati i kao upaljeno svjetlo koje će osvjetljavati i našu životnu stazu. Amen.

Gospodin nam je u ovim teškim vremenima poslao dva sveca, da nas tješe i jačaju da izdržimo do kraja u Njegovoј službi: Kardinala Stepinca i o. Antu Antića.

O. Antić je posjedovao nepatvorenu svetost. U savršenoj mjeri se odlikvao jednostavnosću, poniznošću, ljubavlju prema Bogu i bližnjemu. Pravi odraz ideala Franje Asiškoga.

U blizini oca Ante se osjećala prisutnost Božja, prisutnost Kristove jednostavnosti, poniznosti i dobrote. Na zrakama ljubavi i dobrote, koje su ižarivale iz osobe o. Ante, svi smo se grijali.

O.A.K.

SVJEDOČANSTVA I SJEĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

OTAC ANTIĆ BIO JE TRAJNO SJEDINJEN S BOGOM

Moj prvi susret s o. Antonom Antićem bio je, ako se ne varam, negdje u jesen godine 1933. Bio sam tada bogoslov mladomisnik. Došao sam iz Splita, gdje sam učio bogosloviju, u Makarsku na duhovne vježbe ili na neki mali izlet. Ne sjećam se točno. Znam samo to da sam se s njim tada susreo i da sam već tada čuo da se o njemu govori kao o svetom redovniku.

Drugi susret bio je pri kraju mojih bogoslovske studija u ljetu godine 1934., a pred polazak na studij prirodnih znanosti na sveučilište u Zagreb. Došao sam u Makarsku da bih obavio duhovne vježbe. Tamo je bio i o. Antić. Ovaj susret s njime ostao mi je duboko u sjećanju. Osjetio sam da je to zbilja Božji čovjek. Pred njim sam obavio i sv. isповijed. Savjeti koje mi je dao u isповijedi i izvan nje bili su dragocjeni za moj duhovni život tijekom studija u Zagrebu. Posebno me je upozorio da budem čovjek molitve. Taj sam savjet nastojao što vjernije vršiti i osjetio sam vidnu Božju pomoć. Vjerujem da me je i o. Antić pratio svojom molitvom.

Cini mi se da sam se s o. Antićem ponekad susreo i po završetku studija u Zagrebu, ali se potankosti ne sjećam.

Međutim, kada mi je u mojoj provinciji sv. Jeronima bila povjerena služba provincijala (1952-1961.), imao sam više puta prilike susresti se s o. Antićem u Zagrebu u samostanu Gospe Lurdske, gdje je on tada živio. Prigodom tih susreta nastojao sam obaviti isповijed kod o. Antića. Iz tih isповijedi uvijek sam odlazio ohrabren. U razgovoru izvan isповijedi izložio sam mu stanje svoje duše, poteškoće i probleme povezane s mojom naravi i sa službom poglavara. Jedna od mojih teškoća koja me je pratila bila je malodušnost i klonulost u vezi s poteškoćama koje sam upravo spomenuo. Uvijek blag ali neumoljiv bio je o. Ante dok me je odvraćao od malodušnosti - tada u razgovoru i poslije u pismima.

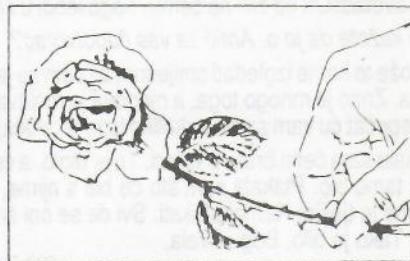
Ono što mi je posebno udarilo u oči i zadivilo me prigodom mojih susreta s o. Antićem jest sljedeće:

- duboka, iskrena i nepatvorena poniznost o. Antića:

- velikodušno i nesebično darivanje sebe za pomoć drugima; i

- nadasve dojam: o. Antić bio je trajno sjedinjen s Bogom.

Fra Berard Barčić, OFM

SVETAC I ČUDOTVORAC

Marija Šošić pok. Šimuna, nazvana "teta Marija", rođena je u Brelima kod Makarske 26. siječnja godine 1901.

Kada ste upoznali o. Antića?

U kući nas je bilo mnogo. Uvečer se pričalo o svemu i svačemu. Mijo Madunić, žandar iz Makarske, često je dolazio u našu kuću. Uvijek su bili "na tapetu" i fratri, jer se on s njima mnogo družio. Govorio je sa simpatijama o sinovima sv. Franje, a osobito o nekom mladom franjevcu kojega svi u Makarskoj zovu sv. Ante.

Vi ste se u njega i ispovijedali?

Stotine puta. Ipak, ostala mi je najljepša uspomena kad sam se prvi put kod njega ispovijedila. Ispred mene je bila pok. učiteljica Anka Stanićić iz Baške Vode. Drhtala sam. Tko će doći pred sveca? Ali netom sam kleknula i počela govoriti (mucati), sve je bilo gotovo. On me je ohrabrio i rekao: Sestro, nemoj drhtati. Polako, sve će biti dobro.

Jeste li s njim razgovarali izvan ispovjetaonica?

Jesam. Davao mi je knjige koje trebam čitati: Serafsko cvijeće, Mali oficij B.D.M., Naslijeduj Krista. Pripravu na smrt, živote svetaca ... Zapravo, kad sam bila kod njega, uvijek bi mi dao nešto sveto: knjigu, sličicu, krunicu, medaljicu ...

Vi ste od njega i primljena u treći franjevački red?

Da. No, ja sam željela i još više. Htjela sam poći u samostan u časne sestre. Mogu vam reći da me je on odbio. Rekao mi je: Sestro, ti trebaš ostati kod kuće i pomagati braći i obitelji.

Vi znate da je o. Antić bio dobar s vašim župnikom?

Oh, da. Don Ante Soljanic jako ga je cijenio. On je na nagovor o. Ante uveo mnoge pobožnosti u Brelima koje prije nisu postojale. Jednom me je župnik pitao što mislim o fra Anti. Ja sam mu odgovorila da je o. Antić živi svetac. Tada je don Ante dodao: Svetac! Ma kakav svetac! On ne živi na zemlji, nego lebdi u zraku.

Vi kažete da je o. Antić za vas čudotvorac?

Može to kome izgledati smiješno, ali sam se ja u to uvjerila. Znao je mnogo toga, a njegova je molitva bila jaka. Ispričat vam samo nekoliko istinitih slučajeva:

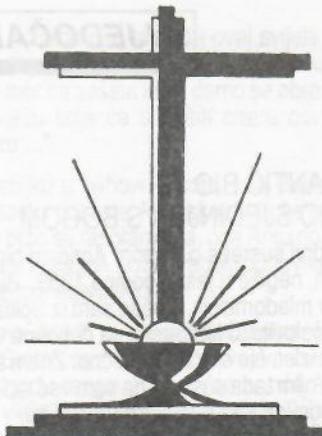
Imala sam četiri brata u vojski. Tri je diglo, a četvrti je već tamo bio. Plakala sam što će biti s njima, a o. Antić me je tješio: Nemoj plakati. Svi će se oni sretno vratiti. Tako je bilo. Bogu hvala.

Poslijе smrti brata Dušana, o. Ante mi je rekao: Sestro, nemoj plakati. Dušan je u nebu. Kad se rodio u brata mi Jozef sin, rekao mi je o. Antić: Neka mu bude ime Dušan. Mali će biti sretan u životu. I to se obistinilo. Danas je Dušan sretan sa svojom ženom i troje djece. Svi su u Njemačkoj.

Mali Dušan je od tri godine obolio. Slabo je govorio. Odveli smo ga o. Antiću u Makarsku. Djetetu smo na putu govorili kako u Makarskoj ima jedan sveti barba koji će ga pomilovati, blagosloviti i on će moći govoriti. O. Ante nas je dočekao na vratima crkve i doveo do oltara. Usrdno je molio. Jedna mu je ruka bila na glavi djeteta, a druga uzdignuta prema nebu. Kao da ga sada gledam. Molio je i uzdisao. U jednom trenutku kad je rekao: Gospodine, odriješi jezik ovoga djeteta, mali je progovorio. Koja radost za sve nas? On je bio svetac i čudotvorac.

O. Antić je i vama prognozirao mnoge stvari?

Jest. Rekao mi je da me brzo čeka teški križ, ali mi nije kazao koji će to teret pasti na moja leda. I doista, malo poslijе umrla mi je bratova žena i ostalo je troje djece. Najmladi je imao devet mjeseci. Ja sam ga

uzdržavala 35 godina. Ime mu je Želimir. Oženio se i lijepo me gleda.

Da li ste u životu osjetili zagovor o. Antića?

Da, i više puta. Osjetila sam taj zagovor i na sebi i moleći za druge. Molila sam o. Antića za jednu bolesnicu koja mi se pismeno obratila. Sada je, Bogu hvala, dobro. Molila sam o. Antića za mir jedne obitelji i tu sam uslušana. I još mnogo drugih slučajeva imam gdje sam osjetila pomoći o. Antića. Velik je on za mene zagovornik.

Vi držite da će on biti brzo proglašen svetim?

Da. Već je on svetac. Bio je on to i u Makarskoj. Sve što sam vam rekla, kazala sam čistu istinu. Govorila sam ja to i fra Roku Tomiću i fra Stjepanu Vučemilu. A da imate vremena, još bih vam ja pričala o ocu Anti Antiću. Više nikada takvoga fratra. Bog mu dao sto pokoj!

*Razgovor vodio:
Fra Mario Jurisić*

Ljubav i zahvalnost, duboko štovanje i pobožni poticaji upravo nas sile, da u svojim dušama osvježimo uspomenu na ovoga Božjeg miljenika, o. Antu Antića koji je u očima sviju nas bio savršen uzor u naslijedovanju Isusa Krista i u ostvarivanju njegova evanđelja.

- Kad iz ove kratkotrajne vremenske udaljenosti promatramo ovaj divni evanđeoski lik, u njemu upoznajemo veliki dar Božji i osjećamo veliku unutrašnju potrebu, da sa sv. Pavlom uskliknemo: "Bogu hvala na njegovu neizrecivome daru (2 Kor 9,15).

O. Damjan Damjanović

Hvaljen Isus!

Mir i sveta ljubav božanskog Srca neka uvijek vlada u Vašem srcu!

Molim vas u Gospodinu, nastojte mu sve više ugoditi i omiljeti svetim i kreposnim životom.

Težite i trudite se da naslijedujete Božanskog Zaručnika onim putem kojim vidite da on stupa. To je put križa, trpljenja, poniznosti, žrtve. Isus je žrtva za svoga nebeskog Oca i za nas. Njegovim ranama mi smo ozdravljeni, izlijječeni, spašeni. Da mu budemo slični, moramo biti dionici njegove muke, križa, trpljenja. Koliko smo više s njime združeni u boli i patnji, koliko više s njime sudjelujemo u muci, to smo mu sličniji i bit ćemo mu slični i u slavi.

Ne klonite duhom niti se žalostite ako vas Gospodin vodi svojim putem, ako vam daje piti svoj kalež. Uvijek vjerne, uvijek postojane s njime sve do smrti, smrti na križu. Mi vjerujemo ljudjavi Kristovoj koju ima prema nama, i zato mi se ne plašimo, ne kolebamo, ne sustajemo ni pri kakvim poteškoćama.

Plod svih Vaših razmatraњa mora biti duh spremnosti, odlučnosti, ljubavi, žrtve u službi Božjoj. Zato i razmatramo, zato i molimo, da ga naslijedujemo što savršenije.

Zašto Isus svako jutro dolazi u vašu dušu! Da je učini po srcu svome. Da i vi budete s njime žrtve svete, čiste, neokaljane za slavu i čast Oca Nebeskoga.

Vi želite biti njemu slične. A po čemu! Da i vi živite njegovim duhom, njegovim raspoloženjima, osjećajima, mislima i težnjama. Isus Vas zove na sjedinjenje. O kako je ovo stanje sveto, uzvišeno! Kolika je i kakva je vaša zajednica!

Ljubimo našu svetu vjeru i živimo s njome i želimo, čeznimo za ovim uzvišenim božanskim životom. Budimo evanđeoski trgovci, koji sve prodaju da kupe sakriveno blago u polju, da kupe dragocjeni biser. To je blago kršćanska savršenost, sjedinjenje s dragim Bogom, zajednica s Ocem, Sinom i Duhom Svetim.

Da vas u tu najsvetiјu zajednicu uvede Duh Sveti, zato vas najprije čisti, uređuje i pripravlja. Sve kušnje imaju taj cilj. Vježbanje u krepostima ima tu svrhu. Nutarnji darovi, prosvjetljenja idu za tim ciljem. Sve vaše vježbe i nastojanja imaju težiti k tome. Zato moramo revno, gorljivo stupati k ovomu cilju. Neka se vidimo vrlo slabi, nesavršeni, još odveć daleko, ipak moramo se poticati, oduševljavati i obnavljati na svom duhovnom putu i uvijek više, uvijek naprijed.

Mi se ne uzdamo u naš rad i našu krepot. Sva je naša snaga Isus. Mi se u njega uzdamo, na nj se oslanjamo i s njime, po njemu, u njemu dolazimo u Duhu Svetomu Ocu nebeskom.

Mi znamo da smo po sebi ništa, grijeh, osuđeni i zavrijedili smo pakao, ali smo po Isusu zadobili oproštenje i preneseni smo iz tame u svjetlo i u zajednicu Božju. Ljubav koju nam je dragi Bog pokazao po svome Sinu sili nas da ga ljubimo, da mu budemo slični.

Vi hodajte u svjetlu, u istini, putem koji nam Isus pokazuje živeći s njime u Bogu. Ništa vas ne smije smetati, sablazniti, smucićati...

Kad vidimo zlo i uvrede nanesene Bogu, ponizimo se, skrušimo se, padnimo i plačimo pred Gospodinom moleći oproštenje, milosrđe i obraćenje. Nadoknadimo povrede Božjoj ljubavi, više ljubimo Isusa i Mariju i tješimo njihova presveta srca.

Kroz ovaj mjesec često, često učinite čin savršene ljubavi, poniznosti i želje biti Isusove i Marijine, savršeno ljubiti svetu volju Božiju i biti čiste, svete žrtve Božanskog srca Isusova i Prečistog srca Marijina ...

Nebeski blagoslov i svako dobro želi vam nevrijedni

Fini Ante Antić.

Makarska, 5.5.46.

Pismo upućeno Fini i Mariji Stipetić - Split

Iz kronike Vicepostulature

Drugi dio mjeseca studenoga prošle godine i početak prosinca u vicepostulaturi su protekli u pripravi br. 4/89 ovoga glasila. List se pojavio u srijedu 5. prosinca da bi malo poslije toga bio i razaslan.

* * *

U četvrtak 7. prosinca 1989., uoči svetkovine Bezgrešnog začeća Bl. Dj. Marije, u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu pod vecernjom sv. misom spomnjana je **19. obljetnica prijenosa tijela o. Antića** s Mirogoja u tu crkvu. Misu je predvodio vicepostulator o. Stjepan Vučemilo. S njim je koncelebrirao prošlogodišnji voditelj bogoslužja za sličnu prigodu prečasni gospodin Josip Frkin, župnik u Velikoj Gorici, gvardijan samostana oo. franjevaca na Ksaveru o. Izak Spralja i o. Đuro Filipović, karmeličanin. O. Stjepan je na temu "Budite svjetlo svijeta", oslanjajući se na neke dosadašnje govore i zapise o ocu Antiću, isticao da se za njega s pravom smije ustvrditi da je bio "svjetlo" mnogima - po svome uzornom kršćanskom i svećeničkom životu, kao učitelj i kao vođa na putu kršćanske svetosti.

Nakon mise, kao i obično, okađen je grob i s okupljenim vjericima pred sarkofagom o. Antića molilo se za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

* * *

Pred grobom o. Antića u kripti Gospe Lurdske u Zagrebu, kadgod je crkva otvorena, obično se nađe poneki štovatelj koji ga moli za kakvu milost ili mu zahvaljuje, čita oglase ili se upisuje u knjigu zahvala i preporuka. To je takoreći svagdašnji prizor. Tu i tamo, nade se pred grobom o. Antića i pokoja skupina. U mjesecu prosincu, a zatim i u siječnju, crkvu Gospe Lurdske u Zagrebu posjetilo je nekoliko grupa vjernika iz Sjedinjenih Država na povratku iz Međugorja. Nakon sv. mise i razgledanja crkve, sa svećenicima koji ih vode i tumačem, okupili su se pred grobom o. Antića, molili za njegovo proglašenje blaženim, otpjevali po jednu pjesmu na engleskom jeziku i uzeli slike Sluge Božjeg.

O. Antić, dakle, ide dalje!

Koncelebranti 11. prosinca 1989. prigodom 19. obljetnice prijenosa tijela o. Antića

Grupa američkih hodočasnika prosinca 1989. pred grobom o. Antića

Kako se sve više približava 25. obljetnica smrti o. Antića, Vicepostulatura je u zadnje vrijeme malo pomalo već počela činiti sve ono što je za tu prigodu unaprijed planirano, a o čemu smo već pisali u prošlom broju ovoga glasila (br. 4/89). Posebno se radilo na pripravi prospekta o ocu Antiću, izradi recitala, te na stvaranju programa za simpozij. Vicepostulaturi su u tom pogledu pomagali neki štovatelji oca Antića te posebno članovi Odbora za organizaciju simpozija.

Odbor za simpozij ponovno se sastao u ponedjeljak 15. siječnja. Revidiran je i konačno učinjen detaljni program simpozija, koji donosimo u ovom broju. Također su dane nove korisne smjernice za odvijanje simpozija kao i općenito za obilježavanje 25. godišnjice smrti o. Antića.

Uz poslove priprave za simpozij u Vicepostulaturi se u zadnje vrijeme nastavilo sređivanjem arhivskog materijala, kako bi mogao poslužiti nekim predavačima već na ovom simpoziju, a kasnije za pisanje životopisa o. Antića što će ga trebati dostaviti Kongregaciji u Rim.

* * *

Redovni mjesecni molitveno-informativni susret štovatelja o. Antića za mjesec siječanj 1990. održan je u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu u četvrtak 11. siječnja unatoč vrlo hladnu vremenu.

* * *

Sada već tradicionalan susret suradnika Vicepostulature održan je i ove godine. Bilo je to u nedjelju 21. siječnja uoči Svečeničkog tjedna u Zagrebu.

Na susretu koji je započeo u 16 sati u prostorijama Vicepostulature, uz vicepostulatora dr. Stjepana Vučemila bili su nazočni mr. dr. Šimun Sipić, dr. Rudolf Brajčić, dr. Ante Sekulić, dr. Neda Hrčko, dr. Hadrijan Borak, dr. Kornelije Šojat, prof. Gabrijel Jurišić, vlč. Živko Kustić, o. Pavao Vučković i s. Andelina Kujundžić.

Nakon molitve i pozdrava Vicepostulator je izvestio o radu Vicepostulature u protekljoj godini. Na samom početku posebno je istaknuo da su se poslovi i pokušaji Vicepostulature najviše odnosili na čuvanje i buđenje glasa o ocu Antiću, budući da je u stalnoj opasnosti da opadne. Trebalo bi, međutim, mnogo više raditi na samoj proceduri za proglašenje o. Ante blaženim.

Nabrojio je zatim različite oblike rada. Mi ih ovdje ne navodimo budući da smo o radu Vicepostulature već izvještavali u svakom broju našeg glasila.

Na drugom mjestu bio je razgovor o simpoziju. Sudionici su se uglavnom slozili s već učinjenim koracima u tom pravcu, a dali su i korisne sugestije i mišljenje o načinu vođenja simpozija, o tome

Sastanak suradnika Vicepostulature, 21. siječnja 1989.

kako o njemu obavijestiti javnost, koga na simpozij pozvati itd.

Gоворило се затим и о другим обlicima комеморiranja 25. obljetnice smrti o. Antića - како путем pisane tako i putem izgovorenje riječi. Sudionici su sa zadovoljstvom primili na znanje da je prospekt o ocu Antiću na pet listova pripremljen za tisk i da su izšle nove dopisnice Sluge Božjeg. Говорило се затим о sastavljanju jednog stripa o ocu Antiću za djecu, o anketi o njemu za vjeronaučne grupe, te posebno o "Antićevim danima" u što većem broju mesta, napose u vrijeme pučkih misija koje će se uskoro održavati u svim župama koje su povjerene franjevačkoj provinciji presvetog Otkupitelja.

На програму ovog susreta stajala je i točka o glasilu vicepostulature "Dobri otac Antić", eventualne izmjene u sadržaju i obliku. U diskusiji je sudjelovala većina sudionika. Zaključak je bio da fisionomiju lista i njegov sadržaj, tj. pojedine njegove rubrike, ne treba mijenjati, osim možda rubriku "Svetost i sveci", koja bi se, prema nekim, mogla spojiti s onom "Duhovni lik o. Antića". Toj rubrici inače posvetiti naročitu pažnju. Spomenuto je i to da bi jedan broj Glasila ove godine mogao biti posvećen samo simpoziju o ocu Antiću. U njemu bi trebalo na publicistički način izvijestiti o

svim predavnjima i o svemu drugome što će simpozij pratiti, dok cijela predavanja te govore biskupa treba tiskati u posebnoj knjizi.

Говорило се још о томе да би franjevački bogoslovi trebali pisati diplomske radnje o duhovnom profilu o. Antića, као и о томе да се у posebnoј knjizi tiskaju izlaganja о beatifikацији и канонизацији што већ три године излазе у glasilu Vicepostulature. Rečeno je, исто тако, да се једном згодом, у облику новог životopisa Sluge Božjeg, tiskaju i "Crtice iz života o. Antića" што trajно излазе у svakom broju Glasila. Napokon је од неких istaknuto да би било добро у правом tisku izdati i knjigu "Naš magistar" коју је god. 1977. napisao i ciklostilom objavio fra Vjeko Vrčić.

На kraju, na sastanku se posebno govorilo o potrebi upošljavanja još jednog svećenika u Vicepostulaturi, kako bi se istodobno uspjevalo raditi na širenju glasa o ocu Antiću i pripremanju njegova dokumentiranog životopisa za Kongregaciju, као и svega drugog golemog materijala koji će по завршетку biskupijskog istražnog postupka trebati dostaviti u Rim.

Kako su oko 18 sati neki sudionici morali otići, susret је završen iako су још neka pitanja ostала netaknuta.

Na sastanku suradnika Vicepostulature uzeo je riječ i mp. o. Šimun Šipić, provincial

Simpozij

Karizme, lik i djelo služe Božjeg o. Ante Antića

o 25. obljetnici smrti

Zagreb, 2 – 4. ožujka 1990

Simpozij o ocu Anti Antiću

Prvi, a u nekom smislu i najvažniji događaj kojim će se obilježiti 25. obljetnica blažene smrti o. Ante Antića jesu svečanosti koje će se održati početkom mjeseca ožujka 1990. u samostanu i svetištu Gospe Lurdske u Zagrebu, uz samu godišnjicu smrti.

Program će se sastojati od znanstvenog simpozija pod nazivom **KARIZME, LIK I DJELO SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA** i od svečanih liturgijskih slavlja.

Simpozij će se održati u jednoj samostanskoj, odnosno župnoj dvorani u Vrbanicevoj ulici br. 35, a liturgijska slavlja u crkvi Gospe Lurdske.

Premda će mnogi Antićevi štovatelji i neki čitatelji našega Glasila o svemu ovome biti i posebno obaviješteni i pozvani na simpozij, smatramo prikladnim da se program simpozija i liturgijskih svečanosti objavi i u ovom broju našega Glasila, koji će se pojaviti prije 25. obljetnice smrti o. Antića, kako bi svi zainteresirani na vrijeme bili informirani.

Evo toga programa u cijelosti.

PROGRAM

P e t a k, 2. III. 1990.

- 9.00 Uvodna riječ vicepostulator *dr. Stjepan Vučemilo*
Pozdravi
Franjevačka provincija presvetog Otkupitelja u vrijeme života o. Ante Antića *prof. Josip Ante Soldo*
- 10.45 O d m o r
- 11.15 Pismena ostavština o. Antića *dr. Stjepan Vučemilo*
- 11.45 Diskusija
- 15.30 Dosadašnji životopisi o. Antića *prof. Ljudevit Maračić*
- 16.45 Slika o Bogu i teološka usmjerena Antićeve duhovnosti na Presveto Trojstvo *dr. Zdenko Tenšek*
- 17.00 O d m o r
- 17.30 Da li je o. Ante Antić bio mistik? *dr. Rudolf Brajčić*
- 18.15 Diskusija
- 19.00 Koncelebrirana sv. misa i posjet grobu o. Antića.
Misu predvodi *dr. Srećko Badurina*, biskup šibenski

S u b o t a, 3. III. 1990.

- 9.00 O. Ante Antić odgojitelj redovničko-svećeničkih pripravnika *dr. Jure Šimunović*
9.45 O. Ante Antić isповједник i duhovni vođa *dr. Tomislav Ivančić*
- 10.30 O d m o r
- 11.00 Izvanredni dar vidovitosti kod o. Antića *Živko Kustić*
- 11.45 Diskusija
- 15.30 O. Ante Antić u službi karitasa *Luka Depolo*
- 16.15 O d m o r
- 16.30 Lik o. Ante Antića - doživljen u susretima s njime *dr. Vladimir Ćepulić*
- 17.15 Diskusija i svjedočanstva
Zaključna riječ provincijal *dr. Šimun Špičić*
- 18.30 Koncelebrirana sv. misa.
Predvodi *mons. Ante Jurić*, nadbiskup splitski.
Poslijе mise recital: Za tobom, oče Antiću (Joja Ricov)

N e d j e l j a, 4. III. 1990.

- 10.00 Svečana koncelebrirana euharistija - predvodi *kardinal Franjo Kuharić*, nadbiskup zagrebački.
U koncelebraciji sudjeluju:
mons. Ante Jurić, nadbiskup splitski,
dr. Srećko Badurina, biskup šibenski,
provincijali i drugi svećenici.

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Preporučam se u molitve dobrog oca Antića uz prilog za njegovu kanonizaciju.

Magdalena - Bošnjaci

Dobri oče Antiću! Hvala ti za poticaje koje mi Gospodin obilno dijeli preko Tvojih ruku. Molim te za moju brojnu obitelj. Izmoli joj duševno zdravlje. Najmlađem bolesnom djetetu izmoli milost kod Boga, da u svojoj bolesti nađe volju Božju, da nikada ne smalakse. Potakni glavu obitelji da nađe mir svoje duše u valjanoj ispovijedi kojoj nije pristupio dulje vrijeme. Molim Te za svoje dvoje starije djece koji su sada osmi razred, da zaista izaberu ono zvanje koje im je Gospodin odredio.

Molim Te za koje duhovno zvanje u mojoj obitelji. Za sebe te molim da sve više težim za nebeskim dobrima te čistoću srca i pameti.

Sve te to molim, ako je volja Božja da mi izmoliš od Gospodina, moj dragi oče Ante.

Uz prilog za beatifikaciju

Marija, zahvalna majka

Prilažem svoj skromni prilog za beatifikaciju uz zahvalu o. Anti Antiću za razne milosti, te preporuku u njegov zagovor.

Ana Hanzlovsy - Zagreb

Dobri moj Antiću!

Ti si mi jedina nada i pomoć za vječnost. Budi mi zaštita u nebu. Vjerna ti

Amalija Novak - Zagreb

Preporučam se u molitve i zagovor dobrom ocu Antiću. Svoj prilog za kanonizaciju prilažem uz molitvu da nas zagovara kod trojedinoga Boga, za obraćenje grešnika i mir u svijetu.

K.B.M. - Zagreb

Na veliku čast i hvalu Presvetog Trojstva, Svetе obitelji i Majke Božje Lurdske, molim da dragog i dobrog oca Antu Antića čim prije Crkva uzdigne na čast oltara kao svog blaženika i sveca.

Za nebrojene milosti, pomoći i zagovore koje mi je dao u nevoljama i potrebama zahvaljujem uz svoj skromni prilog.

Molim i preporučujem uvijek sebe i svoju obitelj dragom i dobrom oču Antiću za njegovu pomoć i milosrđe te njegovu stalnu zaštitu.

M.G. - Zagreb

Dobrom oču Anti Antiću zahvaljuje na primljenim milostima.

N. H. - Šibenik

Dobrom oču Antiću zahvaljuje za poboljšanje zdravlja

Marija - Osijek

Osjećam veliku milost zagovora oca Antića. Uz svoj skromni prilog, molim Boga za njegovo uzdignuće na oltar i preporučam mu se i dalje u zagovor.

Zahvalna N. N. - Makarska

Iz knjige zahvala i preporuka

Dobri oče Antiću!

Tvojem zagovoru preporučam danas sebe, da u svome životu izvršim Očevu volju. Preporučam Ti svoju majku, sestre i brata i svakog člana njihovih obitelji da ostanu vjerni Bogu. Svoju redovničku obitelj također preporučam tvome zagovoru. Obnovi u nama redovnički duh. Josipu i Valentini udijeli sretan i plodan brak.

3.6.88.

S.A.H.

Dobri oče Antiću!

Tvojem zagovoru preporučam danas svu našu mladež, a napose ove koji dodoše sa mnom u ovu tvoju sobu gdje će izručiti svoje tine ali žarke i životne želje.

Hvala za Tvoj zagovor! Neka je u svemu hvaljen Otac, Sin i Duh Sveti!

Zahvalne

s. Cecilia
Evica Sočković
Jasenka Kedmence i
grupa djevojaka

22. lipanj 1988.

Sveti oče Antiću!

Nalazim se u prostoriji iz koje zrače milosti što si ih Ti udijelio. Hvalim ti za sve uslišane molbe tokom godina. Preporučam tvojem svetom zagovoru Crkvu, naš narod, moju obitelj, sve bližnje, s vrućom željom da te doskora imamo na oltarima svecem, kao što te odavno imamo u našim srcima.

28.VI.1988.

Bea Derenčin

Dragi oče Ante!

Došli smo danas k Tebi ovamo, u dragu sobicu, koja budi tolika sjećanja, puna blagoslova. Zahvaljujem Ti za sve ono lijepo i milosno što mi se događalo na nedavnom putu. U tom vidim plod Tvoga zagovora. Od srca Ti preporučam sebe i svoju obitelj, da se popravim, da budem onakav, kako si mi Ti savjetovao, kako je Božja volja. Preporučam Ti posebno svoju djecu, braču, prijatelje, blize i daleke. Oče Ante, moli za nas.

4. srpnja 1988.

Vladimir Č., Ivana, Tomislav

Dragi oče Antiću! Obraćam se danas Tebi s molbom i nadom za Tvoj zagovor, te da mi isprosiš od Oca našeg svemogućeg milost njegovu za moju obitelj, za Božji mir i Božji blagoslov naše obitelji. Za dobre odnose u obitelji između moje majke i moje žene te bratsku ljubav između moje djece. Molim Te, oče Antiću, izmoli namobilje Božjeg blagoslova i pomoći da uzmognemo ići Isusovim putem i biti dostojni imena Gospodnjeg. Molim Te i za obraćenje grešnika i nevjernika, osobito za obitelji koje preporučam. To Te molim u ime Oca, Sina i Duha Svetoga

22.8.1988.

M. F.

Dragi oče Magistrel!

Čuo si, nadam se, što sam ti iskreno rekao. Ja s Tobom razgovaram iskreno. Osjećam da svojim pronicavim - proročkim očima gledaš dublje u moju dušu od mene samoga. Ja Te uvijek samo za jedno molim. To ti dobro znadeš. Molim Te, pomozi mi svojim zagovorom kod Isusa i Marije. Još jedanput, sav moj misionarski rad stavljaju pod Tvoju zaštitu. Prati svojim molitvama to što radim. Tvoj zahvalni

10.11.1988.

Silvestar

Dragi oče Antel!

Molim te, pomozi mi da nađem put i da se odlučim što ću postati, jer će me ta odluka pratići cijelog života. Molim te, prosvijetli moje roditelje i nemoj da se svađaju. Daj da nađem pravog prijatelja jer sam jako osamljena.

Usliši moje molbe i daj da me svjetlost Božja vodi kroz život, kao i da me Bog prosvijetli.

14.III.1989.

N. F.

Dragi oče Ante!

Danas, na dan našega vjenčanja, Tvojemu svetom zagovoru preporučamo našu obitelj. Moli za nas nebeskog Oca da živimo u slozi i ljubavi; da našu ljubav Bog blagoslov plodovima drage djece i da svi skupa budemo dobra Božja djeca.

26.3.1989.

M. i S.

* * *

Premili Oče! Sa prostora u kojem si boravio za svog života, upućujem Ti Oče, molbu. Pomoži! Djevojčica, unuka od 14 i pol godina pogodena je teškom bolešću. Nemoj da pati, već izmoli ozdravljenje.

I u svim potrebbama moje brojne obitelji pomozi, isprosi milosti za koje Te molimo, fizičke i psihičke naravi.

15.4.89.

K.N.

* * *

Dragi Oče! Zahvaljujem Ti!

Bila sam pred operacijom bubrega. Mama je donijela rublje blagoslovljeno na Tvojem grobu. Obukla sam ga i molila, ne da mi se maknu boli, već da bude nepovratno. Na dan za operaciju doktor mi je rekao da se odgađa. Zašto! Pitala sam. Rekao mi je doktor: "Ne znamo ni sami zašto, kamo vam se žuri." Za mjesec dana kamen je iz lijevog bubrega pao u ureter, gdje je izvađen. Poslije operacije, za mjesec dana konstatiрано je da se bubreg regenerirao (u 45. godini to se ne

događa). Bilo je to prije nekoliko godina. Svima rado o tome čudu govorim. Tvoja pomoć uvijek je sa mnom. Hvala Ti.

G.V.

* * *

Na Tvoj imandan!

Pod istim smo krovom, a tako različiti, pod istom zvijezdom nastali iza oluja, ja zemljjan kao dah, Ti u vihorima plamenim preporoden. I ne razgovaramo, šutimo, a nose nas bujice riječi u Gospodinovim stihovima, zaneseni, plahi, hvatamo vozove iza obzora, nismo skamenjeni, mi imamo trajnost u vječnosti.

13.VI.1989.

Fra Neven

"...Ovo sveto korizmeno vrijeme na osobiti je način Gospodinovo, a za nas još dragocjenije jer će nam u njemu dati Gospodin više svojih svetih milosti osobito ako mi budemo tim milostima odgovarali.

Ovo je vrijeme kad je Gospodin Isus umro za nas na križu da nas otkupi i spasi. Ovo je vrijeme njegove svete muke, vrijeme spasenja. Zato treba da se što bolje pripravite da možete proslaviti Uskrsnuće Gospodinovo čistom dušom i da možete reći da ste uskrsnuli s Kristom ... Dobro je promišljati njegovu svetu muku. To nas promišljanje uči kako ćemo nositi svoj vlastiti križ i kako ćemo što savršenije slijediti i u svemu naslijedovati trpećeg Krista. "

Fra Ante Antić
Pisma III/41,2

IZVJEŠTAJ O BOLESTI I SMRTI O. FRA ANTE ANTIĆA

Braći u Provinciji dobro je poznato da je naš pokojnik više manje bolovao čitav život. Radi bolesti zamalo nije bio odbijen od novicijata. Posljednjih desetak godina bio je teški bolesnik, a naročito u zadnje dvije godine kad je neprestano visio između života i smrti. Neko vrijeme proveo je na Rebru radi dijagnoze i liječenja. Bolovao je na plućima i srcu.

Na bolest ili iznemoglost nije se nikada nikome tužio. Smatrao je to voljom Božjom i njoj se dragovoljno podložio. Od liječnika i njihove pomoći ne samo nije zazirao nego ih je cijenio i slušao.

Posljednji njegovi trenuci - Svjeća njegova zemaljskoga života vidno je počela gasnuti. Posljednju sv. misu u našoj kućnoj kapeli prikazao je 11. siječnja 1965. - sedendo. Zatražena je dozvola od sv. Kongregacije Redovnika da može misiti u svojoj sobici. I to je dobiveno. Prvu sv. Misu u svojoj sobi i posljednju u svom životu prikazao je 29. siječnja. Više nije mogao raditi visoke temperature, koja ga nije pustila sve do njegove smrti. Svetu Pricest tražio je i primao svaki dan kad ne bi mogao celebrirati. Napominjemo i to da se naš pokojnik isповijedao svaku večer.

Pokojnog fra Antu za mnogo godina liječio je Dr Pavao Sokolić i Dr Neven Jelavić. Ovaj posljednji pregledao ga je 12. veljače i izjavio da mu je srce toliko oslabilo te se čudi da još živi. Bolesnika smo već neprekidno čuvali, a nakon ovakove izjave njegova liječnika bili smo još budniji. U dogовору s braćom u samostanu i sa Mp. Provincijalom, koji je pred par dana stigao iz Splita, ponudio sam bolesniku sakramente umirućih. To je bilo 13. veljače. Naravno, odmah je pristao. Za ovaj sveti čin skupila su se sva braća u njegovu sobu. Mp. Provincijal je rekao da mu ja podijelim slike Sakramente. Netom je bolesnik vidio svu braću oko sebe, glasno - bez i malo uzbudjenja - zamolio je oproštenje Mp. o. Provincijala, o. Gvardijana, prisutne i odsutne

Mrtvo tijelo o. Antića neposredno nakon preminuca

braće za svoje nedostatke, propuste, pogreške ... I - na začuđenje svih prisutnih - učinio je javnu isповijed, te zatražio od Mp. Provincijala da mu podijeli sv. odrešenje. Provincijal je to učinio. Sasvim je razumljivo da su braća na ovaj njegov svetački gest ostala zadržljena i silno uzbudjena. Nije ostao nitko a da nije prosuzio.

Naš Pokojnik u toj prigodi uputio je par dirljivih riječi Braći, da budu vjerni svojim redovničkim i svećeničkim dužnostima, a starješinama je preporučio da ljube svoje podložnike. To je bilo 13. veljače izjutra.

Njegova se smrt očekivala svakim časom, a on je ipak produžio sve do 4. ožujka, dok ga nije slomila visoka temperatura. U tom času opet se sva samostanska obitelj našla oko njegova kreveta. Molio sam molitve umirućih. Točno u 12,30 prestao je disati naš dobar fra Ante.

O. Ivan Vuka, gvardijan

(Vjesnik provincije presv. Otkupitelja - Split, br. 3-4/1965., str. 25)

SLUGA BOŽJI O. LINO MAUPAS (1866.-1924.)

Pod rubrikom *DRUGI BOŽJI UGODNICI* u prethodnim brojevima donosili smo crticu iz života, djelatnosti kojima su se bavili i vrline u kojima su se osobito isticali naši velikani su narodnjaci iz nedavne prošlosti za koje se, kao i za oca Antića, vodi postupak za proglašenje blaženima i svetima.

Među ovima, uz o. Vendelinu Vošnjaka, Ivana Merza, Petra Baraćića, biskupa Josipa Langa, Gerarda Tome Stantića i Egidija Belušića, stoji i s. Marija od Propetog Isusa Petković.

Ovaj put na sličan način donosimo životne podatke i iznosimo kreposti koje je prakticirao u junačkom smislu riječi jedan novi ugodnik Božji, za koga se također vodi postupak za proglašenje blaženim. On, doista, nije naše krvi, ali

je rođen u Splitu i veći je dio mladosti proveo u Splitu, Zadru i Kopru, pa je dobro da i o njemu naši čitatelji saznaju nešto više.

Riječ je o franjevcu ocu Linu Maupasu. Prikaz o njemu na talijanskom jeziku iz grada Parme u Italiji dostavio nam je sadašnji vicepostulatur njegove kauze o. Henrik Bianconi.

Prenosimo ga u nešto skraćenom hrvatskom prijevodu.

I. ŽIVOTNI PODACI

Rođenje i redovnički poziv. - Misionar i svećenik

O. Lino, koji je na krštenju dobio ime Alpinolo Ildebrand Umbert, rođen je u Splitu 30. kolovoza 1866. u uglednoj obitelji, čiji preci potječu iz Francuske.

Roditelji malog Alpinola, Ivan i Roza Marini, preseliše se godine 1876. iz Splita u Zadar, gdje je Ivanov brat Petar Dujam bio nadbiskup. Tamo je mladić Alpinolo pohađao isusovačku gimnaziju i, otkrivši u sebi redovničko zvanje, ušao u franjevački red u dalmatinskoj provinciji sv. Jeronima. Franjevački habit obukao je 30. rujna 1822. u Kopru. Četiri godine kasnije, međutim, pri kraju filozofskog studija, zbog različitih okolnosti, povrati se u kuću očevu i zaposli kao carinski činovnik. No, u toj službi ostade vrlo kratko vrijeme. Već godine 1887. uputi molbu P. Alojziju Čanali iz Parme, generalu franjevačkog reda, da bude ponovno primljen u red. Molba mu je bila uslišana, pa je 1888. u kući osame u mjestu Fucecchio u Toskani završio drugi novicijat.

Iz samostana u mjestu Colleviti, gdje je studirao teologiju, u ožujku 1889. pode u misije u Albaniju i nastani se u Skadru. Tu je u siječnju 1890. primio niže redove od nadbiskupa Paskala Guerinija. Iste godine, međutim, zbog bolesti očiju, morao se povratiti u Italiju i liječiti kod jednog okulista u Bolonji.

Tu je iste godine primljen u bolonjsku franjevačku provinciju. Od starješina je bilo određeno da podje u samostan sv. Marije od milosti, blizu Riminija, da tu završi teološki studij. Veće godine 1890. u mjesecu rujnu i studenom bili su mu podijeljeni poddakonat i dakovat. Mladu misu slavio je 8. prosinca 1890. nakon što je od Dominika Svampe, biskupa u Forliju, 30. studenoga bio ređen za svećenika.

Apostol ljubavi u Parmi - Kapelan zatvorenika i preodgajanika

U mjesecu listopadu 1891. određen je za samostan Marijina navještenja (SS. Annunziata) u Parmi. Odatile je poslije kratkog vremena bio premješten u samostan sv. Franje u Cortemaggiore blizu Piacenze, da bi se definitivno u lipnju 1893. povratio u Parmu.

U prostranoj župi Marijina navještenja u Parmi najprije je od godine 1895. do 1909. s velikom revnošću vršio službu kapelana. Postao je "svima sve", tješio je i hrabrio bolesnike, novčanim sredstvima koja je sam

sakupljao pomagao siromašne, odvraćao s krivoga puta one koji su odlutali, katehizirao djecu, osnovao je i vodio posebnu pokretnu knjižnicu za mlade. Prema ovima o. Lino je uvijek imao osobit osjećaj ljubavi i dobrotvornosti.

Godine 1900. bio je imenovan i kapelanom zatvorenika u Parmi, a godine 1910. prihvatio je duhovno vodstvo u zavodu za preodgajanje (Reformatorio) u Certosi. Bile su to dvije službe koje je o. Lino vršio s najvećim zalaganjem i zbog kojih se izlagao velikim nepričikama i naprejanjima.

Od zatvorenika je bio obiljubljen kao brat i poštovan kao svetac zbog posebne ljubaznosti s kojom im je prisupao i neslomljive želje da ih putem pouka i savjeta povrati na pravi put. S onima pak koje je trebalo preeodgojiti ponašao se kao najljubazniji otac. Tražio je sve načine da im pomogne kako duhovno tako i materijalno.

Od kolovoza 1915. vršio je i službu vojnog kapelana u bolnici crkvenog križa. U travnju 1916. čak se i sasvim preselio u prije spomenuti zavod za preodgajanje u Certosi.

Prerana smrt

Apostolat dobra što ga je o. Lino vršio punih 30 godina naglo je prekinut nemilosrdnom smrću 14. svibnja 1924. na porti Pastificia Barilla, gdje je upravo stigao moliti gospodin Riharda Barilla da zaposli jednu nezaposlenu radnicu.

Njegov odlazak ražalostio je sve građane, koji su posebno tada osjetili da su izgubili sveca.

Pogreb, održan u nedjelju 18. svibnja, bio je impozantan. Sudjelovali su predstavnici svih građanskih vlasti, različita društva i nepregledno mnoštvo svijeta. U potresnoj žalosnoj povorci tijelo o. Lina prošlo je glavnim ulicama Parme i pokopano je na gradskom groblju.

II. KREPOSTI SLUGE BOŽJEG

Za vrijeme svoga zemaljskog života o. Lino je prakticirao sve vrste kršćanskih krepsti u junačkom smislu riječi. No ipak na poseban način odlikovao se u ljubavi prema siromasima, prosio za njih, providajući im odjeću i hranu, održući se radi njih često puta vlastitog kruha a koji put čak i pokojeg odjevnog predmeta što ga je sam nosio.

Zbog toga je od svih čestitih sugrađana bio jako ljubljen i poštovan, a oni koji su se nevaljalo ponašali bojali su ga se i istodobno ga poštivali. Upravo s tim velikim autoritetom koji je uživao uspio je u vrijeme građanskih pobuna spriječiti pljačku i osvrnuće vlastite i drugih crkava i osujetiti navale revolucionara.

III. GLAS SVETOSTI

Glas o svetosti o. Lina Maupasa tijekom vremena sve se više širo i postojaо je općenit. Ovaj franjevac postaje svagdje poznat, a tolike ugledne osobe izrekoše o njemu svoje mjerodavne sudove. Njegovo djelo nije otišlo u zaborav, a svjedočanstvo njegova života ostavilo je duboke tragove i dobilo je visoke pozitivne ocjene. Apostolat ovog svetog franjevca na neki način postao je povijest, a njegova poruka prihvacajte u svoj svojoj ljepoti i u svome autentičnom značenju, ljudskom i kršćanskom.

Papa Pavao VI., govoreći franjevcima okupljenim na jednom generalnom kapitulu, kazao je slijedeće: "Brat Lino iz Parme je vaš; a toliki su i među vama koji poput njega ižaravaju u naše doba blagotorno svjetlo i ljubav ne samo na polju duhovne asistencije povjerenih vam duša, već također i na svim drugim sektorima ljudskih potreba, vjerskim i misionarskim, prema onoj Pavlovoj: "Ljubav je strpljiva, ljubav je dobroštiva ... svemu se nada, sve podnosi" (Kor 13,4 i 7).

Ove divne papine riječi ne trebaju tumačenja. One govore same po sebi. O. Lino je bio zoran primjer franjevačke ljubavi unutar veličanstvene tradicije Reda, koja i danas nastavlja davati plodove.

O ocu Linu Maupasu divno je govorio i nekadašnji bolonjski kardinal Jakov Lercaro, kao i mnogi drugi. No, mi ovdje još donosimo samo kratke riječi Guida Marije Confortija, parmskog biskupa, koji je vrlo dobro poznavao Slugu Božjeg. Biskup Conforti reče: "O. Lino za učenike odgojnog zavoda (Riformatorio) bijaše ljubav; za zatvorenike u zatvoru bijaše život; za sve siromache milosrđe. Sve za druge, ništa za sebe!"

Ljubav, život, milosrđe. To su najprikladnije riječi kojima se označava lik

o. Lina Maupasa, redovnika koji je živio u franjevačkom samostanu Navještenja Bl. Djevice Marje u Parmi.

IV. POSTUPAK ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM

Biskupijski postupak za proglašenje blaženim o. Lina iz Parme otvoren je 25. srpnja 1942. i zaključen 22. srpnja 1948. Poslije toga spisi postupka predani su Kongregaciji za proglašenje blaženih i svetih u Rimu.

Na čelu crkvenog sudišta u Parmi bio je biskup Evazio Colli. O. Juraj Giovannardi bio je postulator i kao takav prikupio i složio sve spise kauze. Istodobno vrlo se trudio na promicanju štovanja svoga subrata o. Lina.

Sadašnji vicepostulator kauze, o. Henrik Bianconi, smatra da će uskoro biti priveden kraju svi poslovi koje je potrebno završiti da se proglose južne krepsti sluge Božjeg. To će onda značiti nov velik korak o. Lina Maupasa prema časti oltara.

ANKA STANIČIĆ - učiteljica
učenica dobrog oca Antica
(1896-1946.)

U brojevima 3 i 4 našega Glasila iz prošle godine pisali smo o Anki Bebić, plemenitoj i uzornoj učiteljici, duhovnoj kćerki o. Ante Antića, a povodom 50. obljetnice njezine prerane smrti.

U ovom i sljedećem broju donosimo vrlo lijep prilog o jednoj drugoj uzornoj učiteljici iz Makarskog primorja - o Anki Staničić. I ona je jedna iz grupe učiteljica koje je naš Sluga Božji duhovno vodio i s kojom je surađivao, napose na karitativnom polju. Anka je Staničić, također pod vodstvom o. Antića, došla do vrlo visokog stupnja kršćanke savršenosti, pa nam može biti uzorom.

Prilog nam je poslao naš poznati pisac povjesničar dr. fra Karlo Jurišić, profesor na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj, učenik pok. Ante Staničića i našega Sluge Božjeg, te gorljiv suradnik ove Vicepostulature.

Životni tijek Anke Staničić

Anka Staničić, učiteljica, potječe iz imućne seoske obitelji u Baškoj Vodi, općina Makarska, biskupija splitska i makarska.

Rođena je 15. prosinca 1896. u obitelji s više djece od oca Ante ("Tona") i majke Andje Kovačić. U rodnom su je mjestu po ocu zvali "Anka Tonova". Već u ranom djetinjstvu u svojoj kršćanskoj kući i u franjevačkoj

župnoj zajednici Bast-Baška Voda dobila je duboke temelje vjere, na kojima je poslije izgradila svoj snažni duhovni život.

Osnovnu je školu učila u Baškoj Vodi. Odlučivši se za zvanje učiteljice, došla je u "Zavod Službenica milosrđa" (Ancillae caritatis) u Dubrovniku, gdje je s uspjehom 1914.-15. završila prvi razred "Privatne ženske građanske škole s pravom javnosti", a onda nastavila četverogodišnji studij na "Carsko-kraljevskom ženskom preparandiju" u Dubrovniku. Prema sačuvanim svjedodžbama kroz cijelo vrijeme školovanja njezino je "ćudoredno ponašanje" uvijek bilo "pohvalno", a "marljivost postojana". To su onda bile najbolje ocjene. Prvi i najodličniji predmet - "nauku vjere" - imala je uvijek "pohvalno". Od stranih jezika pet je godina učila talijanski, a dvije godine njemački. Prema zadnjoj svjedočbi od 5. srpnja 1919. od petnaest ocjena jedanaest je dobila "pohvalno" (odlično), a četiri "povoljno" (vrlo dobro). Prema liječničkoj svjedodžbi od 18. svibnja 1915. Anka je bila "zdrava i krepka tjelesna sustava".

Duševno i tjelesno zdrava i jaka, a stručno spremna. Anka je odmah nakon školovanja dobila mjesto učiteljice u osnovnoj školi u rodnome mjestu, i u toj službi ostala sve do zadnje godine svoga života (1919.-1946.), uz mali prekid službovanja u susjednim Brelima (1940).

Sretna u zvanju katoličke učiteljice i djevičanskom služenju Bogu odlučno je odbijala sve ženidbene ponude i do smrti ostala djevica.

Približivši se već pedesetoj godini života po vanjskom izgledu još uvijek "zdrava i krepka tjelesna sustava", Anka je već bila teško bolesna, a da za to nitko nije znao. Konačno se odlučila tražiti liječničku pomoć, pa je 30. kolovoza 1946. primljena u zagrebački sanatorij u Klaicevoj ulici, gdje joj je ustanovljena dijagnoza "carcinoma uteri" u kasnom stadiju. Poslije operacije u istom sanatoriju u Zagrebu preminula je u subotu 9. studenoga 1946., a da nije navršila ni pedestu godinu života.

Njezina je obitelj mrtvo tijelo prenijela u Bašku Vodu, gdje su Baškovođani s mjesnim svećenstvom svojoj zaslужnoj učiteljici u srijedu 13. studenoga 1946. priredili divan kršćanski sprovod, koji se još pamti. Pokopana je bila na starome mjesnom groblju na Bučini, odakle je 1973. prenesena u obiteljsku grobnicu na novo groblje na "Tri ceste".

Učenica dobrog oca Antića

Sluga Božji dobri otac Antić veći je dio svoga svećeničkog života proveo u Makarskoj (1917.-1946.) kao odgojitelj franjevačkih bogoslova. Tijekom više od četvrt stoljeća dugog razdoblja "Sveti Antić", kako ga je pronicavo oko jednostavnoga puka od početka zvalo, u prvom redu posvećivao je svoje darove i svoje vrijeme onima kojima je bio pozvan - franjevačkim bogoslovima, a onda svima koji su tražili njegovu duhovnu pomoć. On je tu duhovnu pomoć najprije davao u sakramantu ispovijedi, a onda život i pisanom riječi. Posebnu je pažnju posvećivao katoličkim učiteljicama, jer su u njihovim rukama bile duše djece, te narodne uzdanice. Njima je držao duhovne pouke, egzorte, duhovne vježbe, a često im je slao zdravu duhovnu hranu u epistolarnom obliku.

Među njegovim duhovnim učenicima posebno su se istaknule dvije katoličke učiteljice, dvije trecoredice, dvije imenjakinje: Anka Bebić (1899.-1939.) i Anka Staničić.

Anka Staničić već je od svoga djetinjstva i dačkog doba čvrsto stasala na putu vjere i kršćanskoga savršenstva. O tome svjedoče njezine vlastoručne bilješke za vrijeme školovanja u Dubrovniku. Još, dakle, kao učenica u 22. godini života na uspomenu duhovnih vježbi zabilježila je program svoga unutarnjeg života:

Odlučujem biti vjerna svetoj vjeri rimokatoličkoj, osobito ljubiti i štovati Bl. Dj. Mariju, a Srcu Isusovu biti vjerna i zahvalna! (Dubrovnik, 27. ožujka 1918.).

- Ponosni moramo biti svojom svetom vjerom i moramo je svagdje braniti. - Odlučila sam uzeti za geslo ove dvije riječi: ljubiti i trpjeti za ljubav tvoju, o Isuse! - Moj put je ljubav, moje zvanje je ljubav.

Anka je, dakle, već na početku svoga aktivnog života bila kršćanski oblikovana zrela osoba. Doskora se upoznala sa svetim čovjekom, koji je postao njezin duhovni vođa sve do groba.

Pod duhovnim vodstvom oca Antića Anka je napredovala u kršćanskoj savršenosti toliko da je bogatstvo svoga duha prelijevala i na povjerenu djecu, kojoj je uz osnovno školsko znanje u srca ulijevala i ljubav prema Bogu, Euharistiji, Mariji, Crkvi i misijama. Naročito je među mališanima njegovala svećenička i redovnička zvanja. Ako danas iz Baške Vode ima devet živućih svećenika (svi zaređeni između 1942. i 1964.), od kojih osam franjevaca, to je velikim dijelom zasluga i njihove učiteljiceanke.

Ipak, ni jednu djevojčicu nije uspjela osvojiti za duhovni stalež, ali ih je zato odgajala za dobre majke i praktične kršćanke. Kada već sama nije bila redovnica, onda je odlučila stupiti u franjevački svjetovni red. Kako je zapisano u "Imeniku Trećega reda sv. Franje u Makarskoj" pod brojem 224. - nakon duge i temeljite priprave - u FSR primio ju je njezin duhovni vođa dobri otac Antić na sam blagdan Imena Marijina 12. rujna 1935. u staroj franjevačkoj crkvi u Makarskoj i dao joj redovničko ime "sestra Marija". (Sjetimo se da je i dobri o. Antić stupio 1911. u franjevački red na Visovcu pod imenom fra Ante Marija!). Anka je najozbiljnije shvatila zvanje redovnice u svijetu, pa je nakon dvije godine 12. rujna 1937. u ruke svoga istoga duhovnog vođe položila trecoredske zavjete, kojima je ostala vjerna do smrti, tako da je i pokopana u trecoredskom odijelu. U tadašnjoj brojnoj trecoredskoj zajednici u Baškoj Vodi Anka je bila najistaknutija članica. Uopće, bila je vodeća duhovna sila u mjestu, i to ne samo kod djece, nego i kod ženskog svijeta, bilo mladih majki, bilo djevojaka.

I kućom i službom Anka je bila dobrostojeća. Ipak, kao vjerna sljedbenica sv. Franje sama je živjela dosta skromno, a dio svojih zemaljskih dobara rado je davalta u dobrotvorne svrhe, bilo u crkvu, bilo za siromahe. Mnoge je potrebite novčano pomagala, a da je za to malo tko znao. Pomagala je i svećeničke kandidate. Ni na samrti nije zaboravila siromahe.

(Nastaviti će se)

U želji da čitatelji našega Glasila na njegovim stranicama nađu što više zanimljivog i poučnog štiva za svoju duhovnu formaciju, pod ovom novom rubrikom od sada ćemo donositi prilično kratke, po stilu vrlo lagane, a po sadržaju vrlo raznolike priloge koji se oslanjaju na naš svakidašnji život, iako ti prilozi nisu u sasvim direktnoj vezi s našim Slugom Božnjim.

Ovoga puta donosimo: Odgovor indijskog poglavice Seattlea na ponudu Velikog bijelog poglavice u Washingtonu, tj. predsjednika SAD da kupi indijsku zemlju.

MOŽDA SMO IPAK BRAĆA

Godine 1854., Veliki bijeli poglavica u Washingtonu ponudio je kupnju velikog prostora Indijske zemlje, a Indijskom narodu obećao rezervat. Odgovor poglavice Seattlea, koji ovdje u cijelosti donosimo, ubraja se u najljepše i najdublje misli koje su ikada izrečene o čovjekovoj okolini. Tekst je poslan svim zemljama svijeta u povodu Svjetskog dana čovjekove okoline, 5. lipnja 1976.

Kako se može kupiti ili prodati nebo i toplina zemlje? Takvo što sasvim nam je strano. Mi ne posjedujemo svježinu zraka i bistrinu vode, pa kako ih možete kupiti?

Svaki je djelić ove zemlje svet mome narodu. Svaka blistava borova iglica, svako zrno pijeska na rječnom sprudu, svaka maglica u tami šume, svaka majušna buba sveti su u mislima i u životu moga naroda. Sokovi u drveću prožeti su sjećanjem na crvenog čovjeka.

Kada mrtvi bijedoliki ode u šetnju među zvijezde zaboravljaju mjesto gdje su rođeni. Naši mrtvi nikada ne zaborave svoju predivnu zemlju, jer ona je mati crvenog čovjeka. Dio smo zemlje i ona je dio nas. Mirisave trave su nam sestre, jelen, pastuh, veliki orao - braća su nam. Stjenoviti vrhunci, sočni pašnjaci, toplo ponijevo tijelo i čovjek - sve pripada istoj porodici.

Kada Veliki poglavica iz Washingtona šalje svoj glas da želi kupiti našu zemlju, previše od nas traži. Veliki poglavica poručuje da će nam pronaći mjesto na kojem ćemo lijepo živjeti. On će nam biti otac, mi njemu djeca. Razmotrit ćemo tu ponudu da kupite našu zemlju. Ali, neće to biti lako. Ova je nama zemlja sveta.

Ova blistava voda što teče brzacima i rijekama nije samo voda, već krv naših predaka. Ako vam prodamo zemlju, morate se sjetiti da je ova voda sveta, morate reći svojoj djeci da je sveta, da svaki odraz u bistrom jezeru kazuje događaje i uspomene iz života moga naroda. Žubor vode glas je oca, moga oca.

Rijeke su naša braća, utazuju nam žeđ. Rijeke nose naše kanue, hrane nam djecu. Prodamo li vam ovu zemlju, morate se sjetiti i učiti svoju djecu da su rijeke naša, a i vaša braća. Zato rijekama morate pružiti dobrotu kakvu biste bratu pružili.

Znamo da nas bijeli čovjek ne razumije. Njemu je ovaj kraj isti kao i bilo koji drugi. On je stranac koji dođe noću i oduzme zemlji sve što mu treba. Zemlja mu nije brat, već neprijatelj, kada je pokori, on kreće dalje. Ostavlja za sobom grobove svojih otaca, i ne mari zbog toga. Oduzima zemlju svojoj djeci, i nije ga briga.

Grobovi njegovih otaca i zemlja što mu djecu rodi - ostaju zaboravljeni. Prema majci - zemlji i prema bratu - nebu, odnosi se kao prema stvarima što se mogu kupiti, opljačkati, prodati poput stoke ili sjajnog nakita. Njegova će pohlepa uništiti zemlju i za sobom ostaviti samo pustos.

Ne znam. Naš se način života razlikuje od vašega. Od pogleda na vaše gradove crvenog čovjeka zbole oči. To je možda zato što je crveni čovjek divlji i ne razumije stvari. U gradovima bijelog čovjeka nema mirnog kutka. Nema mjesta na kojem bi se čulo otvaranje lišća u proljeće, ili drhtaj krilaca u mušice. Možda zato što sam divlji - naprosto ne shvaćam. Buka mi vrijeda uši. Što li vrijedi život ako čovjek ne može čuti

usamljeni krik kozoroga, ili noćnu prepirku žaba u bari? Ja sam crveni čovjek i ne razumjem mnogo... Indijanac voli meki zvuk vjetra, kad se poigrava površinom močvare, i miris povjetarca, osvježen podnevnom kišom ili borovinom.

Najveće blago crvenog čovjeka jest zrak. Svaki dijeli isti život, drvo, čovjek i životinja. Svima je taj dah potreban. Bijeli čovjek kao da ne opaža zrak koji udije. Poput nekoga tko je dugo na smrti, imun je na smrad. Prodamo li vam svoju zemlju, morate se sjetiti da nam je zrak dragocjen, da zrak dijeli svoj duh sa svim životom koji održava. Vjetar što je mome djedu dao prvi dah, prihvatić će i njegov posljednji uzdah. Ako vam prodamo zemlju, morate je čuvati kao svetinju, kao mjesto na koje će i bijeli čovjek moći doći da udahne vjetar, zaslađen mirisom poljskog cvijeća.

Razmotrit ćemo vašu ponudu da kupite zemlju. Odlučimo li da pristanemo, zahtjevat ću da ispunite ovaj uvjet:

Bijeli čovjek se mora ophoditi prema životinjama ovog kraja kao prema svojoj braći. Divlji sam, i ne razumjem drugačiji život. Vidio sam po prerijama ti-suće bufala koje je bljedoliki ostavio, ustrijelivši ih iz jurećeg vlaka. Divljak sam i ne razumjem kako željezni konj iz kojeg suklja dim može biti važniji od bufala, kojega mi ubijamo samo da bismo prezivjeli.

Što je čovjek bez životinje? Kad bi životinje nestalo, čovjek bi umro od velike usamljenosti duha. Što god zadesi životinje, ubrzo snađe i čovjeka. Sve je na svijetu povezano.

Morat ćete učiti svoju djecu da im je pod nogama pepeo naših đedova. Da bi poštivali zemlju, kazat ćete im da je zemlja bogata životom naših predaka.

Morat ćete učiti svoju djecu isto što i mi učimo svoju - da nam je zemlja mati. Sto snađe zemlju, snađe i njenu djecu. Pljuje li čovjek na zemlju pljuje i na sebe.

Zemlja ne pripada čovjeku. Čovjek pripada zemlji. To dobro znamo. Sve je u međusobnoj vezi, kao što je porodica sjedinjena krvljui. Sve je povezano. Nije čovjek tvorac tkanice života, već samo vlakno u njoj. Što uradi sa tkanicom, čini i sa samim sobom.

Čak ni bijeli čovjek, čiji Bog kroči i govori s njime kao prijatelj s prijateljem, neće izbjegći zajedničkoj sudbini. Možda smo ipak braća. Vidjet ćemo.

Jedno znamo sigurno, a to će i bijeli čovjek morati shvatiti: Naš Bog je isti Bog. Možda mislite da i njega možete posjedovati, kao što se spremate da uzmete cijelu našu zemlju. Ali, nećete! On je Bog ljudi i njegova je milost jednaka za crvenog i za bijelog čovjeka. Ova je zemlja njemu sve. Oskvrnuti je, isto je što i prezreti njenog stvoritelja. Bijelih će ljudi nestati; možda čak i prije no ostalih plemena.

Prljajte samo svoj ležaj i jedne ćete se noći udaviti u vlastitom izmetu. U svom ćete nestajanju plamtjeti u ognju Boga koji vas je doveo ovamo i nekom neobjašnjivom nakanom dao vam vlast nad ovom zemljom i crvenim čovjekom. Takva se sudbina nama čini bijednom.

Ne razumijemo zašto se ubija bufalo, zašto se krote divlji konji, zašto je u dubini šume toliko ljudskog vonja, zašto je pogled na zelene bregove rastrgan žicama što govore? Gdje su gušći? Nema ih više. Gdje je orao? Otišao.

Pravom življenju je kraj.

Nastupa borba za opstanak.

S engleskog preveo Mr Zoran Roca, suradnik Instituta za zemlje u razvoju u Zagrebu
(VUS 5.4.1976.)

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u vječnost štovatelji o. Antića:

Mate Kopun - BJELOVAR
Barica Jančeković - ZAGREB
Marija Švear - PETRINJA
Blaženka Lovrić - BAŠKA
Karlo Sušac - SARAJEVO
Marija Zrmić - STRIZIVOJNA

GOSPODINE,
UDIJELI IM POKOJ VJEĆNI!

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije o. Antića pridonijeli su od početka prosinca 1989. do kraja siječnja 1990.

Ivan Jurčević – Davor (2,00); Renata Dežman – Ljubljana (40,00); Katica Cvitanović – Baška Voda (10,00); Mirjana Loci – Zagreb (10,00); Ana Patz – Zagreb (30,00); Štefanija Rukavina – Zagreb (25,00); Ružica Đureković – Zagreb (2,00); Terezija Demšić – Zagreb (60,00); Marija Šagi – Zagreb (10,00); Magdalena Crevar – Zagreb (6,00); Josip Živičnjak – Zagreb (120,00); Milka Živković – Zaton (10,00); Lida Antić – Zaton (10,00); Stipe Barišić – Zagreb (100,00); Božena Novosel – Zagreb (10,00); K. B. M. – Zagreb (30,00); Viktorija Alač – Dubrovnik (55,00); Mery Filipeti – Makarska (30,00); Greta Jurak – Krapina (50,00); N. N. – Zagreb (10,00); Amalija Novak – Zagreb (52,50); S. S. – Zagreb (50,00); Frida Dorešić – Zagreb (12,00); Marija Brundula – Maribor (34,00); T. V. – Pula (50,00); N. N. – Makarska (50,00); Obitelj N. N. – Velika Gorica (20,00); Obitelj Battistutti (50,00); Rozalija Marenčić – Zagreb (50,00); Magdalena Vinković – Bošnjaci (20,00); Ante Gojak – Zagreb (10,00); Vinko Kanižaj – Zagreb (20,00); Marija Baranović – Split (20,00); Kornelija Jurišić – Baška Voda (9,00); Obitelj Borović – Zagreb (10,00); Jaka Papak – Split (20,00); Luca Kristović – Dubrovnik (20,00); Stjepan Kožul – Zagreb (40,00); Desa Barić – Zadar (24,00); Zorana Batinović – Metković (50,00); Anka Jaković – Split (10,00); Sofija Rubenstejn – Sarajevo (20,00); Župni ured – Sanski Most (34); Mara Ribičić – Dubrovnik (20,00); Anka Bogdanović – Komiža (20,00); M. G. – Zagreb (10,00); Obitelj Rašan – Zagreb (10,00); Ivka Kirinić – Zagreb (5,00); Matiša Rajčić – Zagreb (100,00); Marija Kaštelan – Zagreb (14,00); Katica Mihaljević – Splitska (50,00); Nada Essert – Ston (34,00); Sestre Malog Isusa – Dubrovnik (14,00); Anica Zupanc – Zagreb (10,00); Bea Derenčin – Zagreb (143); Pavel Košir – Maribor (34,00); Katica Baljkas – Dubrovnik (100,00); Marija Kalinić – Ston (20,00); N. H. – Šibenik (20,00); Adela Starc – Maribor (100,00); Janja Kolar – Zagreb (15,00); Jozo Stanović – Split (34,00); Danka Jurišić – Baška Voda (60,00); Samostan Benediktinki – Hvar (30,00); Barica Rubinić – Samobor (14,00); Ana Matanić – Rogaska Slatina (14,00); Mira Košta – Zagreb (50,00); Obitelj Fadljević – Osijek (50,00); Marija Lučić – Osijek (34,00); Obitelj Petroci – Zagreb (20,00); Ljubica Dominis – Benkovac (1,40); Lucija Petrov – Metković (100,00); Katica Šlogar – Zagreb (20,00); Blanka Mokrović – Zagreb (50,00); Hrvatska kat. misija – Stuttgart (200 DM); Župni ured – Vrlika (200,00); Župni ured – Rupe (250,00); Župni ured – Otok k/Sinja (200,00); Mandina Jelčić – Metković (200,00); Vjernici – Brela i Baška Voda (povodom smrti Z. Jurišić, umjesto cvijeća) – (1.000,00); Samostan Gospe od zdravlja – Split (200,00); Srećko Vekić – Sumartin (100,00); Leon Sulic – Zagreb (1.750,00); Marija Antolović – Rheinfelden (100 DM)

Svim gore spomenutim darovateljima, te onima koji su poslali pretplatu za naš list, vicepostulatura od srca zahvaljuje!

Više znanaca i štovatelja fra Ante Antića okušalo se u pisanju njegovih životopisa. Te veće ili manje knjižice davno su napisane i uglavnom raspačane. Svaka od njih prikazala je slugu Božjega s posebnog duhovnog zrenika, svaka je dragocjen prinos proučavanju i upoznavanju njegova lika. U naše dane – u jeku procesa za proglašenje blaženim fra Ante Antića – osjetila se potreba kratkog prikaza njegova životnog puta i djela za najšire slojeve suvremenika.

Toj potrebi nastoji odgovoriti ovaj najnoviji, popularno-publicistički pisan, fra Antin životopis. Pisac, Živko Kustić, izvodi fra Antu iz vjersko-nacionalne južnohrvatske katoličke baštine, iz molitve i patnje njegove majke, iz uzora siromašnih i revnih župnika, ukorjenjuje ga u jedinstveno ozračje Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja i vodi ga od Sinja, Visovca, Zaostroga i Makarske do Zagreba, gdje je naročito došao na glas svetosti.

Iz ovih stranica fra Ante se javlja kao tješitelj i pomoćnik u duhovnim i tjelesnim nevoljama obdaren izvanrednim sposobnostima čudotvorca; također kao uzor jednostavnog puta osobnog posvećenja do vrha mističnog života.

Knjiga se naručuje na adresi:

VICEPOSTULATURA, 41000 ZAGREB, Vrbaniceva 35, tel. 446-906

Cijena knjige 20,00 din